

Thanh Xuân Vì Anh Mà Qua Đi

Contents

Thanh Xuân Vì Anh Mà Qua Đi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16: Chương Cuối	19
17. Chương 17: Ngoại Truyện	20

Thanh Xuân Vì Anh Mà Qua Đi

Giới thiệu

Thể loại: Truyện Teen, Truyện Tình Cảm Ai cũng đã từng trải qua một tuổi trẻ với những cảm xúc v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-vi-anh-ma-qua-di>

1. Chương 1

Những tia nắng chạy dài trên vách núi, mang đến cảm giác ấm áp, xoá tan đi cái lạnh của một đêm mưa kéo dài. Cô ngồi lặng lẽ bên chiếc thảm rộng, ngắm nhìn những mầm cỏ non mới nhú. Cảm giác bình yên cứ thể lan toả khắp mọi tế bào. Đã 2 năm rồi, 2 năm Hân tìm kiếm sự bình yên ấy. Sau bao sóng gió, tất cả chỉ còn là vết thương đang dần khép miệng, chỉ còn vương lại chút ít nỗi đau từ quá khứ.

Hai năm trước, những kí ức về những ngày tháng bắt đầu từ hai năm trước tua chậm trong tâm trí Hân như một đoạn băng. Chỉ là, chúng đã thôi làm Hân đau đớn...

*

* *

Những bước chân nhẹ nhàng lướt qua đám đông một cách cẩn thận, Hân như một chú chuột trốn tránh mọi thứ. Năm cuối trung học với những tình cảm rối bời khiến Hân ngày một khép kín hơn. Hân từng rất hoạt bát, rất năng động. Đã có lúc cô là niềm tự hào của thầy cô. Nhưng chỉ vì một tình cảm không nên có, Hân từng bước thu mình trong thế giới cô đơn, mệt mỏi của riêng cô.

Hân thích Lộc, một tình cảm hết sức bình thường của một cô gái mới lớn, những cảm xúc rạo rực, hồi hộp, ngại ngùng khi nhìn thấy Lộc, những lúc buồn vu vơ khi thấy người ta cười vui với ai đó không phải mình. Hân nhận ra mình thích Lộc từ lúc ấy. Cả cô và Lộc đều học cùng một lớp. Cô chú ý tới chàng trai ấy vì nụ cười hiền lành nhưng ấm áp, nó không khô khan và giả dối như nụ cười của Hân. Con người ấy cho cô biết thì ra không phải người ta cười với nhau chỉ để giấu đi lưỡi dao đang mài sẵn ở phía sau lưng. Sẽ chẳng phải điều gì ghê gớm, tội lỗi nếu như người cô thích không phải một chàng trai đang hạnh phúc trong tình yêu đẹp của riêng mình. Hân sẽ chẳng cảm thấy mình có lỗi nếu như người con trai ấy không say đắm trong tình yêu, nhất là người con gái trong trái tim anh ta không thực sự quan trọng. Hân vẫn học cùng với họ. Từ ngày đầu tiên chuyển tới trường trung học này, cô đã học cùng họ. Cô gái trong trái tim Lộc, người đã khiến Hân thấy mình mặc cảm, tội lỗi chính là người luôn gây khó dễ cho cô từ ngày đầu nhập học. Hân chưa bao giờ ghét Lan, Lan dù làm gì thì cô vẫn sẵn sàng bỏ qua tất cả. Bởi giáo viên chủ nhiệm từng nói với cô, Lan luôn như vậy vì cô ấy muốn được chú ý, muốn được quan tâm. Ba mẹ Lan bỏ nhau, bỏ rơi cô ấy khi cô ấy mới 8 tuổi. Hân hiểu cảm giác đó. Cô cũng vì thế mà thấy mình tội lỗi hơn khi thích người con trai của Lan. Từ nhỏ, Hân đã không có thói quen giành giật thứ gì từ người khác, dù cho cô thực sự muốn nó tới phát điên lên đi chẳng nữa. Nhưng càng cố gắng tránh né, cảm xúc trong Hân ngày càng mãnh liệt, có lúc hân chỉ muốn mình mạnh mẽ, can đảm hơn, giành lấy người con trai ấy. Nhưng lý trí luôn ngăn cản cô. Hân mệt mỏi.

— Hân! – Một ai đó đập nhẹ lên vai cô khiến Hân giật mình dừng bước.

— Sao... sao vậy? Tìm mình có gì không? – Hân lắp bắp khi thấy Lộc đứng sau lưng mình.

— Hân có mang sặc dự phòng không? Cho Lộc mượn. Cuối giờ trả - Lộc hơi cười nhẹ như một phép lịch sự, nhưng chỉ chừng đó đã đủ khiến trái tim Hân như muốn vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn.

— À... c... có... nhưng mk sắp tới giờ thể dục... mình không quay lại phòng học được... thầy sắp ra rồi... – Hân như muốn chạy ngay khỏi sân thể dục để tránh phải nhìn thấy người đang làm trái tim cô run lên.

— Vậy lát nữa hết giờ Lộc mượn, cảm ơn trước! – Nụ cười ấm áp cùng với đôi mắt biết cười thoáng chốc biến mất cùng bóng dáng Lộc như một lời tạm biệt.

Hân là một học sinh đặc biệt với thầy cô, không chỉ bởi cô từng là một học sinh hoạt bát, mà còn là vì Hân có thể chất khác người bình thường. Cô không thể chịu nổi dù chỉ một vận động đơn giản là chạy tại chỗ làm nóng khớp, chỉ chừng đó đã khiến cho Hân có thể ngạt thở mà ngã đi. Cô bị hẹp ống thở, dù đã tiến hành phẫu thuật nhưng chỉ có thể giúp cô hô hấp bình thường khi không vận động mạnh. Lời nói dối không lên phòng học lấy sặc dự phòng chỉ là vì cô muốn tránh né Lộc mà thôi.

Ngồi một mình trong bóng mát nhìn bạn bè tập bóng, tập chạy, tập thể dục nhịp điệu khiến Hân thấy mình bất lực. Hơn một lần, Hân từng cố gắng thử khởi động cùng các bạn, nhưng mỗi lần như vậy, cô chỉ khiến họ mệt mỏi hơn vì phải đưa cô đi cấp cứu.

Lặng lẽ biến mất khỏi sân tập, Hân lang thang một mình phía sau trường, nơi có một hàng cây to rợp mát và một vạt hoa xuyên chi chạy dài nở hoa gần như quanh năm. Từ khi chuyển tới ngôi trường mới và phát hiện ra chỗ này, Hân luôn tới đây khi mệt mỏi. “Giá mà một lần thôi dám nói ra thích người ta rồi chăm chút mọi thứ nhanh gọn thì tốt biết mấy.”- Hân nghĩ thầm trong đầu. Ý nghĩ ấy không chỉ mới thoáng qua, cũng phải ngày một ngày hai mới có, mà nó hình thành ngay từ giây phút cô xác định mình thích Lộc.

...

Có lẽ Hân và Lộc là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Hân nghĩ vậy, bởi so với tất cả thành viên còn lại trong lớp cô, thì cô chính là người ít nói chuyện với Lộc nhất. Mà chính xác nhất thì Hân không nói chuyện nhiều với hầu hết các thành viên trong lớp. Hân sống kì lạ và khác biệt khiến người ta ngại tiếp xúc. Mà ngay chính Hân cũng lười phải tiếp xúc với tất cả mọi người khi không cần thiết. Còn Lộc, chàng trai ấy như một người bạn mà ai cũng muốn có, người đem tới cảm giác ấm áp, đáng tin cậy.

...

2. Chương 2

...

Những ngày tháng 2 dần qua đi trong sự căng thẳng, mệt mỏi của Hân. Cô điên cuồng lao vào học như một cái máy, không có điểm dừng. Hân tránh mặt Lộc tối đa, không ở lớp học thì chỉ thấy Hân ở thư viện. Mỗi ngày trôi qua, Hân càng trở nên hốc hác, mệt mỏi, bơ phờ. Sau lưng Hân, ai cũng nói cô trở nên hốc hác, khác lạ quá.

__ Mọi người! Chú ý! – Lớp trưởng tập hợp mọi người lại giữa giờ ra chơi. – Cuối tuần này, lớp mình sẽ tổ chức sinh nhật cho cô ở nhà Đăng, mình muốn lớp mình có mặt đầy đủ, năm nay là năm cuối rồi, chúng mình cũng nên có một kỉ niệm đáng nhớ với nhau.

__ Ok thôi! Đi cho vui.

__ Đi đi, năm cuối rồi còn gì... – Mọi người đồng loạt nhao lên, mỗi người thêm vào bớt ra một câu khiến 12C5 gần như một đàn ong vỡ tổ, như một buổi chợ phiên náo loạn.

__ Vậy giờ biểu quyết đi, à kinh phí là 50k nhớ. Lớp 42 người là thành 2 triệu 100 ngàn, với quỹ lớp còn 3 triệu thì trích ra 1 triệu nữa, hôm đó mình tự nấu ăn ở nhà Đăng luôn. Ok không mọi người? Ai đồng ý giờ tay phát coi? – Lớp trưởng Hải Anh nói như hét lên để át đi tiếng ồn của đàn ong ở dưới lớp. Mọi người nghe vậy thì cùng giờ tay cho Hải Anh đếm... – Hân, bạn không đồng ý à?

__... – Cả lớp im lặng nhìn về bàn thứ 5 từ trên xuống, nơi người bị gọi tên vẫn im lặng không lên tiếng, mắt còn chăm chú giải bài tập trong sách.

__ Hân! Hân... – Lớp trưởng gọi lần nữa. Rồi người bạn ngồi bên cạnh Hân cũng khẽ lay người cô. Hân giật mình nhìn xung quanh. Cả 41 cặp mắt đang nhìn một mình cô. Hân mím môi đầy bất an.

__ Sao... Sao vậy?

__ Có đi liên hoan với lớp không? Năm cuối cấp rồi – Vân, người ngồi ngay cạnh Hân giải thích ngắn gọn trong 2 câu cụt.

__ À... thì... Ừ! – Suy nghĩ chốc lát Hân gật đầu rồi học tiếp. Mọi người ngán ngẩm, ái ngại quay đi. Với họ, kịch hay đã hết. Trước đây, Hân luôn là người vắng mặt trong mọi party của lớp, lúc là do nhập viện, lúc là do không thích đi đến và nhiều nhất là vì cô sợ mình gây phiền phức, làm mất vui nếu lỡ xảy ra chuyện trong lúc mọi người đang vui vẻ. Họ chỉ đang chờ cô chối quanh, bối rối tìm lý do để không đi, khi nghe cô gật đầu, họ chỉ mang chút tò mò rồi cũng nhanh chóng cho qua mà thôi.

Chiều thứ 7, Hân xách balo rời khỏi nhà như một thói quen. Bước bộ trên lối mòn trải đầy hoa dại, cô hít thở cái không khí trong lành như thể một sinh vật bị giam cầm quá lâu mới được tự do. Hân buông tiếng thở dài như trút bỏ bớt đi những gánh nặng trên người, cô quá mệt mỏi rồi, cô muốn buông bỏ tất cả, muốn mặc kệ người khác nghĩ sao, Hân chỉ muốn sống thoải mái theo ý mình. Nhưng cô không đủ can đảm, trước khi làm tổn thương ai đó, cô luôn sợ hãi vì nghĩ tới lúc mình cũng bị tổn thương như vậy sẽ ra sao? Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má, Hân ngồi xuống phiến đá phẳng khuất sau bóng cây dại thụ bên lối đi. Tiếng nấc nghẹn ngào không đủ cam đảm bật ra, Hân chỉ có thể im lặng khóc, im lặng tự làm bản thân tổn thương.

— Khóc sẽ làm mắt bạn sưng lên, rất kinh khủng đấy. – Một chiếc khăn tay màu xanh nhạt được đưa ra trước mặt Hân. Cô giặt mình.

— Cảm ơn... – Hân nhìn người đang đứng trước mặt mình mà không thể nói thêm lời nào. Cô thực sự không biết tại sao Lộc lại xuất hiện ở đây.

— Đạo này Hân có vẻ rất hay buồn nhỉ? Sao thế? – Lộc ngồi ngay trước mặt Hân.

— Không... Không có gì! Chỉ... chỉ là mấy chuyện linh tinh thôi. – Hân bối rối, bối rối thực sự. Cô chưa bao giờ ngồi nói chuyện với Lộc, lại càng chưa bao giờ gặp riêng như vậy.

— Không có gì? – Lộc khẽ chau mày nghi ngờ – Ủ. Mà mai Hân tham gia sinh nhật cô chứ?

— Ủ thì... chắc là đi... – Cuộc trò chuyện càng kéo dài, Hân càng trở nên căng thẳng. – Mà... mà sao... Lộc lại ở đây?

— Tình cờ đi ngang thôi. – Lộc nhìn lên bầu trời, những áng mây nhẹ tênh đang lững lờ trôi trên bầu trời. Lòng khẽ buông tiếng thở dài, chính bản thân Lộc cũng không hiểu sao mình lại đến đây một mình. Rõ ràng đã hẹn Lan cùng đi, nhưng cô ấy nói mệt, không muốn đi. Vậy mà không biết sao bản thân cậu lại tự mình tới nơi này, để rồi nhìn thấy những giọt nước mắt của Hân.

— Ủ... – Hân cũng phóng tầm mắt lên bầu trời, nhưng ánh mắt cô vô hồn quá, không thấy được tiêu điểm trong ánh mắt ấy, nó cứ mông lung như những áng mây vô định. Lời cảm thán vụt thoáng qua trong suy nghĩ của cô trong giây lát bật lên thành tiếng – Giá mà mình có thể ở cạnh cậu như vậy mãi!

— Hân nói gì? – Lộc mơ hồ nghe thấy những lời nói bật ra trong vô thức của cô, chỉ một câu nói nhưng khiến cậu thấy kinh ngạc, bất ngờ. Như không nghe rõ, cậu hỏi lại để xác nhận

— À, không... không có gì... mình nói... trời hôm nay đẹp quá thôi! – Hân bối rối thực sự, cô lo lắng Lộc nghe thấy lời nói của cô, trái tim cô như bị bóp nghẹt. – Mình đi trước, mai gặp

— Ủ! – Lộc vẫn còn loay hoay trong suy nghĩ về câu nói của Hân, cậu cứ thế nhìn mãi theo cho đến khi bóng Hân khuất sau sườn núi.

...

3. Chương 3

...

Hân ngồi im lặng bên chiếc xích đu, cô không biết nấu ăn, vậy nên không thể làm vướng tay chân mọi người. Một mình ngồi nhìn mọi người, hết nhóm nữ đang nấu ăn tới nhóm nam đang ồn ào nghịch ngợm như một đám trẻ. Chỉ có một mình cô, ở góc sân nhà Đẳng, ngồi im lặng trên xích đu. Hân như thể thuộc về một thế giới khác, ngoài tất cả mọi người. Đôi lúc, có vài người thì thăm gì đó khi đang chăm chú nhìn cô. Nhưng Hân quen rồi. Cô quen với việc mình bị xem là kì lạ trong mắt mọi người rồi. Đeo tai nghe, Hân thả lỏng mình với những giai điệu buồn trong máy nghe nhạc, ánh mắt cô cũng dịu lại cùng với âm nhạc, cô nhìn vào khoảng trời xanh cao không một gợn mây kia, cứ nhìn mãi như theo đuổi, kiếm tìm trên bầu trời điều gì đó. Cô cứ mãi miết trong thế giới của mình mà không biết hình ảnh ấy được ai đó gi lại cho đến mãi về sau.

— Hân, vào trong đi, nắng rồi. – Một bóng dáng đứng chắn đi ánh mặt trời đang chói chang trước mặt Hân.

— À... Ừ... – Cô ngược nhìn người con trai ấy, vẫn là cậu ấy, người những ngày gần đây rất hay xuất hiện trước mặt cô dù cô cố gắng tránh né.

— Làm gì mà tự nhiên thấy thằng Lộc mà mặt đỏ hết lên thế? – Tiếng Hải Anh đùa khơi gợi lên “trò đùa” mới cho mọi người

— Đúng rồi, sao Hân nó đỏ hết cả mặt lên thế kia... Thích thằng Lộc rồi phải không?... Lan ơi, mày lo giữ chặt người yêu đi nhé, không là nó bỏ nó đi theo cái Hân đấy...hahahaha... – mỗi người một câu như càng muốn làm nó khó xử hơn, nét bối rối trên mặt thật rõ ràng, chính Lộc cũng nhận ra điều ấy khi nhìn Hân

— Do nắng thôi, mấy ông mấy bà nói thế, Lan mà giận tôi thì sao? – Để Hân ngồi lại đó, Lộc đi vào trong nhà với đám con trai trong lớp.

— Cái Hân mà tới tao ủng hộ hai tay, có đứa theo theo team Lộc Hân không, giờ tay phát coi. Haha. – Không buông tha, mấy đứa con gái tiếp tục trêu ghẹo cả cô, Lan và Lộc.

— Có này... Bọn tao theo phe mày ủng hộ. – Hòa theo thực sự là một hiệu ứng đáng sợ, lúc này, Hân thực sự run rẩy.

— Lộc tốt ai chẳng thích, nhưng Lan Lộc là của nhau rồi. Mọi người đừng đùa nữa. – Cô lúng búng nói được vài câu rồi bỏ vào nhà ngồi, tránh mặt mấy đứa con gái khác trong lớp. Hân bắt đầu hối hận vì đã gặt đầu tham gia. Cô lo lắng, cô sợ mình sẽ không kiềm chế được mà nói thích Lộc.

...

Bữa tiệc tự túc đơn giản mừng sinh nhật cô chủ nhiệm cứ diễn ra vui vẻ với tất cả mọi người, trừ Hân, không ai nhận ra Hân uống thật nhiều mà vẫn im lặng. Mãi khi Vân, cô bạn cùng bàn thấy mặt Hân hồng hồng, cả lớp mới biết Hân uống cạn 4 lon bia. Ai cũng kinh ngạc, nhưng rồi lại nhanh chóng quên ngay vì Hân uống nhiều nhưng không quấy loạn. Tiệc gần tàn luôn là lúc trò vui chính thức bắt đầu, mấy bạn nữ dọn đi những chén đĩa không còn đồ ăn cho gọn để chơi trò chơi.

Hân gần như say mềm nhưng vẫn cứ ngồi im lặng ở đó, có vài người đã ra về vì bận việc riêng, cả Lan cũng đã về. Khi cả đám bắt đầu chơi trò nói thật thì chỉ còn lại hơn 20 đứa với cô ở lại. Hân lúc này vẫn ở đó, nhưng đã ngủ ngon. Trong mơ màng, cô cứ thế dựa vào ai đó, cảm giác ấm áp khiến cô cọ nhẹ má vào điểm tựa trong vô thức. Lộc nhìn Hân khẽ mỉm cười. Chẳng biết thế nào, sau khi lớp về gần nửa, Lan cũng về trước vì bà ngoại gọi, Lộc lại ngồi ngay cạnh Hân. Rồi cái cô gái say ngoạn này xem cậu như cái gối tựa mà dựa vào ngủ ngon lành. Nhìn Hân lúc này thấy thật bình yên, cảm giác ấy khiến cậu thấy vui lạ...

4. Chương 4

Mọi người chơi đùa vui vẻ rồi uống thêm vài lon bia khi hát karaoke ở nhà Đăng, xế chiều ai nấy gần như say mềm, ngủ la liệt khắp phòng khách. Chỉ còn Lộc vẫn cứ ngồi đó ngẩn ngơ nhìn Hân, chiếc điện thoại còn bật Camera cứ nháy sáng ở trên tay. Cậu không tin những gì mình mới nghe. Lời Hân mới nói như một cú sốc, những giọt nước mắt khẽ lăn trên má như cú đánh thẳng vào trái tim Lộc. “Đó là lời cô ấy nói lúc say. Thích mình ư? Lâu vậy rồi sao? Cô gái thông minh ấy lại ngốc nghếch thích rồi im lặng chịu đựng, né tránh mình sao? Là vì thích mình đến đau khổ mới ngày càng trông xanh xao, mệt mỏi sao?” – Những suy nghĩ ấy cứ thế chạy ngang qua trong đầu Lộc. Vốn là vì thấy Hân lúc ngủ rất thú vị, thu hút người ta đến kì lạ nên cậu mới chụp lại, vậy nhưng cái cô gái kì lạ này trong lúc ngủ mơ lại cứ thì thầm tên cậu, âm thầm khóc, âm thầm nói thích cậu. cô gái này cứ ngày một khiến cậu chú ý nhiều hơn, ngày một khiến cậu suy nghĩ tới, và giờ lại khiến trái tim cậu bối rối đến lạ lùng...

...

Những ngày nắng kéo dài đã bị thay thế dần bằng những cơn mưa lạnh giá của thành phố ngàn hoa. Hân gần đây lại không tới lớp thường xuyên nữa, mùa mưa và mùa Giáng sinh nào cũng như vậy. Thời tiết lạnh khiến việc hô hấp trở nên khó khăn, Hân phải nhập viện thở oxy thường xuyên. Nhưng có lẽ mùa mưa năm nay, điều ấy với cô có lẽ lại là tốt hơn nhiều. Hân không còn phải mỗi ngày bối rối, mỗi ngày thêm khó xử, thêm hỗn loạn khi ngày càng thích Lộc nhiều hơn. Có lẽ người ta nói đúng, cái gì càng cố ngăn cản sẽ càng khiến nó mạnh hơn, mãnh liệt hơn, ngay cả tình cảm cũng vậy. Hân càng trốn tránh thì tình cảm cô dành cho Lộc cũng ngày càng lớn. Ít gặp nhau, có lẽ sẽ tốt hơn, Hân đã nghĩ như vậy. Chỉ là... Cho tới mãi sau này, Hân mới biết, mình đã sai như thế nào.

Hân không tới lớp thường xuyên khi mùa mưa ơi là chuyện ai cũng quen rồi. Năm thứ 3 học cùng nhau đủ khiến mọi người biết được khá rõ tình trạng sức khỏe của cô. Nếu Hân có vắng học thì mọi người đều biết là cô lại ốm rồi. Không ai còn quá bận tâm lí do hay thậm chí hỏi một người như Hân. Vậy mà những tháng cuối cùng bên nhau này, những tháng của ôn thi cấp tốc, của học bài không quản ngày đêm này, ở trong số 41 người của 12C5 này vẫn có một người mỗi ngày âm thầm, lặng lẽ nhìn xuống chiếc bàn gần cuối lớp, chờ đợi nơi của lớp một ai đó với hy vọng người ấy xuất hiện. “Cậu ổn chứ?” – Không dưới chục lần Lộc tự cười chính mình khi nhận ra mình đang nghĩ tới Hân. Cậu và Hân không là gì của nhau, cũng chẳng phải là thân thiết gì, vậy mà chẳng hiểu sao cậu lại cứ nghĩ tới, lo lắng về cô gái kì lạ nhất 12C5.

“Lại xin nghỉ à, mấy ngày?” ... “Sao lâu vậy?” ... “Chuyển viện à, bà bị nặng hơn à mà phải chuyển viện?” ... “Ừ. Biết rồi. Nghỉ ngơi đi. Bye” – Cuộc điện thoại ngắn ngủi kết thúc trong sắc mặt hơi lo lắng của Vân, cô mới nghe điện thoại từ Hân, Hân lần này nằm viện sẽ mất cả tháng, ngày mai sẽ chuyển tuyến đi Sài Gòn làm phẫu thuật gì đó. Tuy không phải bạn thân nhưng ngồi cạnh nhau lâu, Vân không tự chủ được mà lo cho người bạn học này. Mải miết suy nghĩ, Vân không biết có người đang hoang mang khi nghe được cuộc điện thoại giữa Vân với Hân.

...

Tháng 4 chào Hân trở lại Đà Lạt bằng những cơn mưa rào. Phẫu thuật mở khí quản lần thứ n thành công, cô nằm theo dõi thêm, kết hợp điều trị luôn chứng loét dạ dày đang phát lại nghiêm trọng hơn do stress. Trở về nhà khi tháng tư vừa ghé qua, Hân chuẩn bị sách vở cho những ngày học nặng nề sắp tới. Ba mẹ cô không ép cô học hay thi gì cả, họ hiểu hơn ai hết tình trạng sức khỏe không cho phép Hân quá căng thẳng, quá mệt mỏi. Chỉ là Hân muốn tốt nghiệp thật tốt rồi mới tính tiếp.

Bước bộ tới trường trên con đường quen thuộc, cái lạnh sau cơn mưa đêm khiến cô khẽ rùng mình. Những vạt cỏ xanh đang ướt đầm nước sau mưa nhưng trong mắt cô lại đẹp đến lạ lùng, những bông hoa dại xinh đẹp trên vạt cỏ còn nguyên vẹn, đứng đó, mạnh mẽ, kiêu hãnh khoe vẻ đẹp hoang dại, bền bỉ của chúng sau những cơn mưa nặng hạt. Hân thấy ghen tỵ với chúng, cô ước mình là thứ cỏ dại, mạnh mẽ sinh sôi, mạnh mẽ sống, bất chấp cái khắc nghiệt của môi trường, của cuộc sống bên ngoài. Lòng cô chợt buồn vu vơ.

_ Về rồi sao? Hân khỏe chưa? – Một giọng nói trầm ấm quen thuộc ngay sau lưng vang lên khiến Hân giật mình, cô khựng lại, quay đầu nhìn.

_ Mình khỏe nhiều rồi. – Hân miễn cưỡng nở nụ cười, cô đã ra khỏi nhà từ sáng sớm, chỉ muốn khi mình tới trường sẽ không ai thấy, chỉ muốn như không tồn tại để tránh phải gặp mặt ai đó, nhưng...

_ Cậu nên mặc ấm hơn, cái này... – Lộc tháo chiếc khăn len màu xanh sẫm của mình quàng lên cổ Hân.

_ Cậu...? – Hân ngạc nhiên nhìn Lộc, cô không biết mình nên nói gì lúc này.

_ Cậu sẽ ốm lại nếu để mình bị lạnh. Bài tập còn chờ cậu nhiều lắm đấy. – Lộc kéo lại cổ áo mình sau khi quàng khăn cho Hân. – Mình muốn thấy Hân đến lớp... Hân không nói gì nữa, cô im lặng nhìn Lộc giây lát rồi ghim lại suy nghĩ về Lộc trong đầu mình, cô đi tiếp cùng Lộc trên con đường tới trường

5. Chương 5

Con đường đến trường hôm nay như dài hơn. Hân không còn cảm nhận được sự đẹp đẽ của con đường tới trường như lúc đầu. Ngập trong suy nghĩ của cô là những câu hỏi về Lộc. Còn cậu, cứ một thoáng lại quay sang nhìn cô gái đang mãi mê suy nghĩ bên cạnh, gương mặt bị cái lạnh làm ửng hồng giấu sau lớp khăn len của Hân khiến trái tim Lộc lỡ một nhịp.

Cảm giác bối rối dần qua đi khi lớp học ngày một đông lên, Hân im lặng ngồi gần cuối lớp, lâu lâu ai đó sẽ ghé qua hỏi xem cô khoẻ chưa, Lộc cũng im lặng ngồi bàn trên. Gần tới giờ vào lớp, mọi người bắt đầu xì xào, truyền tai nhau điều gì đó. Hân không quá chú ý, cho đến khi Vân vỗ vai hỏi cô: “ Bà với thằng Lộc quen nhau à? Từ bao giờ thế?”. Cô giật mình với câu hỏi ngoài sức tưởng tượng của Vân, sao cô có thể “quen” Lộc. Cô ngay cả trong suy nghĩ cũng luôn tự dập tắt cái suy nghĩ làm kẻ thứ 3. “ Không có. Không có mà.” – Hân lắc đầu mạnh mẽ. Vân biết cô không nói dối. Cùng Vân ra ngoài nói chuyện riêng, Hân ngỡ ngàng khi nghe tin Lộc chia tay Lan. Chính Lộc là người đề nghị chia tay, nói trong lòng không còn yêu Lan nữa, và đã có người khác rồi. Chuyện chia tay này nằm hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, Ai cũng nghĩ có chia tay thì phải khi học đại học, xa mặt cách lòng mới xảy ra. Ai cũng biết Lộc quan tâm Lan nhiều như thế nào. Dù có cãi nhau, Lộc cũng chủ động xin lỗi. Vậy mà... Vân cho cô biết, chuyện xảy ra khi Hân nghỉ học được gần 3 tuần. Tức là chỉ mới cách lúc này khoảng 10 ngày. “Ai cũng nói do bà nên tụi nó chia tay, tại vì thấy thằng Lộc gần đây quan tâm bà hơi nhiều. Nhưng mà chúng nó không thấy bà với thằng Lộc làm gì mờ ám nên mới lẳng xuống. Mà cái khăn này có phải của thằng Lộc đưa bà không?” – Vấn đề mà nãy giờ mọi người xì xào hoá ra chính là về mối quan hệ giữa cô, Lộc và Lan. Cô nhìn lại cái khăn len trên cổ mình. “Nó là của Lộc.” “ Sáng nay có đứa lớp khác thấy thằng Lộc quàng khăn cho bà, rồi đi học chung.” Hân đau đầu, những chuyện cô không muốn xảy ra vẫn xảy ra, mà mọi người còn cho rằng tất cả là do cô. Hân mệt mỏi vì điều ấy. Cô không muốn mọi thứ tệ đi vì mình.

Những ngày tháng mệt mỏi đã nhanh chóng xoá sạch những mong ước về khoảng thời gian đi học cuối cùng đẹp đẽ của Hân. Tháng Tư như cơn ác mộng của cô. Hân với Lộc không yêu nhau, đó là điều mọi người thấy, nhưng điều họ nghĩ lại là cô và Lộc đang bí mật yêu nhau. Cái mà họ cảm nhận được và cả cô cũng cảm nhận đc chính là Lộc đang dùng mọi cách quan tâm nhiều hơn đến Hân. Chuyện đó không khác gì việc Lộc xác nhận mình thích Hân, còn Hân có thích hay không thì không ai biết, bởi cô luôn cố gắng tránh né mọi quan tâm từ Lộc. Từ khi tin đồn ấy lan ra, chưa ai thấy từ Hân một nụ cười. Những mệt mỏi cũng chẳng buông tha cô dù cô có tránh né Lộc. Hân luôn phải nghe sự bàn tán về cô sau lưng, trước mặt. Có những lời nói như con dao đâm tim cô chảy máu. “Tiểu tam”, “ người thứ ba” là cách họ nói về cô dù Hân chưa bao giờ làm điều gì để bị gọi như vậy. Hân sợ, cô sợ khi họ hình dung cô như một kẻ xấu xa bậc nhất. Những lời bóng gió khó nghe, những ánh mắt không chút hơi ấm, sự xa lánh dần từ các thành viên trong lớp khiến Hân thực sự tổn thương. Có lẽ Hân sẽ chẳng bao giờ có một kỉ niệm trọn vẹn trong những ngày cuối cùng này.

6. Chương 6

Hân của những ngày 10 tuổi trở về trước đã từng sợ hãi với rất nhiều thứ. Có rất nhiều nỗi ám ảnh vây quanh mà Hân từng phải điều trị tâm lý để quên đi. Nhưng chỉ một lần này thôi, tất cả những cố gắng đóng lại cánh cửa quá khứ đen tối đều là lãng phí. Hân sợ khi mình trở nên vô hình trong mắt mọi người, Hân sợ bị người khác nhận định sai về con người mình, cô cũng sợ ánh mắt người khác nhìn cô, chỉ nhìn bình thường cũng khiến cô sợ hãi, chứ không nói tới ánh mắt soi mói ác ý. Giới hạn cảm xúc của Hân như bị kéo căng ra cùng những chuyện mà cô chưa bao giờ muốn xảy ra...

__ Thông báo nhẹ tới lớp đây. Mọi người chú ý - Lớp trưởng gọi mọi người chú ý khi giờ ra chơi chỉ còn chưa đầy 5 phút – Cô chủ nhiệm nói muốn tổ chức dã ngoại cho lớp mình trong ngày 1 tháng 5, cô nói chi phí ăn uống cô sẽ chủ chi, lớp mình chủ trì địa điểm, tự túc phương tiện.

__ Quào, cô chơi mạnh tay chưa mấy đứa! Quất thôi. Đi leo đồi 1000 đi, lên đó view đẹp.

__ Đi Thác Voi đi, dạo này chưa nghỉ hè, ở đó vắng người hơn, mát mẻ, thoải mái.

— Thác Voi mày đi mình đê, dưới đó làm gì có chỗ nào đủ rộng ngồi hết bốn mấy đứa. — Cả lớp trong tích tắc ồn ào, sôi nổi bàn luận nơi đi chơi. Học thi áp lực nên vừa nghe có người chi tiền đi chơi là ai cũng hưởng ứng nhiệt tình.

Đủ các địa điểm được chọn, nhưng cuối cùng mọi người đều thông nhất đi đồi 1000, đó là nơi đưa nào cũng tò mò, chưa bao giờ đi. Hơn nữa, đứa nào cũng muốn thử leo đồi có cảm giác gì. Ngày đi cứ thế đến gần hơn, Hân cứ im lặng, không lên tiếng, không ai hỏi cô có đi không, mọi người vẫn còn chưa chịu chấm dứt đề tài về cô.

— Hân sẽ tham gia chuyến picnic chứ? — Lộc chặn Hân lại khi cô vừa định rẽ sang ngã tư đường về nhà.

— À... Chắc không.

— Sao cậu tránh mặt mình suốt vậy? — Lộc níu lại cánh tay Hân khi cô định bước qua cậu để về nhà.

— Vậy cậu thì sao? Sao lại cứ như vậy, cậu biết mọi người đang nói gì mà...- Hân như muốn vỡ oà ra, giới hạn chịu đựng cảm xúc của cô bị một câu nói của Lộc làm vỡ ra thành ngàn mảnh vỡ.

Nước mắt Hân lăn dài trên má, cô gạt tay Lộc chạy vụt đi. Trong một khoảnh khắc, Hân chỉ nghe thấy tiếng phanh xe, trước mắt Hân mờ đi bởi những vệt nước mắt vẫn còn đọng lại đó. Cảm giác đau đớn ập tới. Hân dần ngất đi, bên tai còn thoáng qua tiếng ai đó gọi tên cô.

...

Bệnh viện Đa khoa Đà Lạt.

Hân đã nằm đó 1 ngày rồi, cô vẫn chưa tỉnh lại. Ba mẹ cô thay phiên nhau vào trông cô, Lộc cũng ở đó, cứ ngồi im lặng bên cạnh nhìn cô. Ba mẹ Hân cũng không hỏi gì, họ nhận ra được chàng trai ngồi cạnh con họ không chỉ là bạn bình thường.

Gương mặt Hân tái nhợt đi sau ca phẫu thuật cấp cứu. Hân không bị chấn thương nặng, chỉ rạn xương đùi, có một vài tụ máu bên trong cơ thể nhưng kháng sinh sẽ làm tan dần chúng. Bác sĩ đã nói như vậy, nhưng Hân vẫn chưa tỉnh. “Xin lỗi Hân, cậu mệt lắm phải không? Lẽ ra mình không nên khiến cậu càng mệt mỗi hơn. Sau này, cậu có thể không ốm nữa được không, mình sẽ không khiến cậu mệt mỗi nữa. Tỉnh lại đi Hân. Có phải mình đã sai ở đâu không? Rõ ràng cậu biết tình cảm của cậu, nhưng sao cậu lại không đón nhận mình?” — Những dòng suy nghĩ lộn xộn cứ xuất hiện liên tục trong đầu Lộc. Bàn tay cậu còn nắm chặt bàn tay gầy guộc của cô gái đang nằm yên trên giường bệnh kia. Cảm giác như chỉ một giây buông ra, Hân sẽ biến mất khỏi cuộc đời cậu vậy...

7. Chương 7

“Mẹ!” - Hân thấy mẹ cô đang chỉnh lại dây truyền nước biển cho cô khi vừa mở mắt ra, tiếng gọi yếu ớt thoát ra khỏi khoang miệng khô khốc. “Con tỉnh rồi à, tạ ơn trời!” - Mẹ Hân mừng không tưởng khi thấy con gái tỉnh lại, bà vội vã bấm chuông gọi bác sĩ. Nửa tiếng kiểm tra không thấy có gì bất thường, Hân được đưa trở lại phòng bệnh cá nhân. Lộc lúc này đã ngồi trong phòng chờ cô, cậu chỉ mới trở về nhà 2 tiếng để thay đồ và báo cho ba mẹ cậu vào viện với bạn. Chỉ mới 2 tiếng nhưng Hân đã tỉnh lại. Khi nghe mẹ Hân nói, gánh nặng trong lòng Lộc như được trút bỏ.

Mẹ Hân để cô ở lại phòng bệnh cùng Lộc để về nhà lấy ít đồ. Chỉ còn hai người trong căn phòng bé nhỏ ngập tràn mùi thuốc sát trùng. Không khí im lặng bao trùm khiến cảm giác bối rối hiện lên rõ ràng trong mắt cả hai người.

— Xin lỗi Hân. Lẽ ra...- Lộc khó khăn bắt đầu câu chuyện để xoá tan đi sự bối rối ấy, nhưng chưa nói hết câu, Hân đã ngán lại;

— Không phải do cậu... Lộc à... cậu nên về nhà nghỉ ngơi... nhìn cậu... mệt mỗi lắm.

— Mình không sao... – Lộc muốn nói tiếp nhưng lại thôi. Thấy Hân muốn với tay lấy chiếc điện thoại trên đầu tủ, cậu đã nhanh hơn lấy nó giùm cô – Cậu muốn gọi cho ai sao?

— Mình phải báo vắng mặt chuyển picnic...

— Mình nói với Hải Anh rồi, không sao đâu. Cậu nằm nghỉ chút đi, có muốn uống sữa không? Mình pha chút cho cậu. – Lộc lấy bình thủy với sữa bột pha cho Hân một ly sữa ấm. Nhìn người con trai mình mỗi ngày đều nhớ tới đứng trước mặt, Hân chợt nhận ra thêm một sự thật khó chấp nhận. Cô không chỉ còn thích Lộc, cảm giác ấy lớn dần lên theo những lần hỏi han, quan tâm nho nhỏ của Lộc dành cho cô dù cô luôn tìm mọi cách né tránh. Thứ tình cảm cô dành cho Lộc có lẽ đã không phải thích, mà chính là “Yêu”. Người con trai ấm áp trước mặt khiến trái tim cô rung động, yêu thương dù biết là không nên, không đúng, dù lý trí luôn bảo cô phải quên đi, phải cự tuyệt. Hân không cảm lòng được, cô chạm nhẹ lên đôi bàn tay của người ấy với câu hỏi là thắc mắc suốt những ngày qua

— Tại sao lại là mình, sao cậu lại như vậy với mình vậy Lộc, mình không hiểu?

— Vì cậu cứ nhẹ nhàng chiếm lấy suy nghĩ của mình một cách đặc biệt, Hân à! – Lộc mỉm cười, cậu chưa từng nghĩ Hân sẽ chủ động hỏi cậu lý do cậu muốn ở bên cạnh cô. Nắm lấy đôi bàn tay gầy guộc, nhỏ bé của Hân, Lộc nhìn Hân bằng ánh mắt thật nhu hoà – Vì là cậu nên mình biết hơn cả thích ai đó, yêu là như thế nào?

— Còn Lan? Bạn ấy...

— Hân, cậu ích kỷ một chút cho cậu được không? Mình biết việc chúng ta thành ra như lúc này là điều cậu không muốn, nhưng mà, cậu càng như vậy, mọi người sẽ càng đổ lỗi cho cậu. Nếu mình thực sự yêu Lan như mọi người nói, sẽ không có chỗ nào cho tình cảm dành cho cậu phát sinh. Nếu ai đó có lỗi thì phải là mình, chứ không phải là cậu đâu Hân. – Lộc nắm chặt hơn đôi bàn tay nhỏ bé của cô như để khẳng định Hân không sai gì hết

— Cậu... – Hân không biết mình nên nói gì. Lộc nói không sai, nhưng Hân vẫn có những khúc mắc trong lòng không biết nên diễn tả như thế nào.

...

Chuyến dã ngoại kết thúc được một tuần, Hân trở lại lớp với cái chân còn bó bột. Lộc chờ cô ở cổng trường khi mẹ Hân chở Hân tới, giao lại con gái cho chàng trai đặc biệt trong lòng con gái mình, bà trở về nhà với công việc còn dở dang. Công Hân vào thang máy lên lầu 5, rồi lại công Hân vào lớp. Mọi thứ cứ như thế diễn ra trong im lặng. Hân còn bối rối với mọi sự quan tâm từ mình, Lộc hiểu rõ điều này, vậy nên cậu chỉ im lặng quan tâm tới Hân.

8. Chương 8

Đi học sớm giúp Hân tránh được nhiều lời bàn tán khi đi cùng Lộc. Hân trở lại với sự im lặng tuyệt đối, cô không nói chuyện với ai, chỉ dùng ánh mắt, cái gật đầu để biểu thị câu trả lời. Lộc cứ một lát lại nhìn xuống xem Hân có cần gì hay không, cả Lộc và Hân đều không hiểu lý do là gì, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt Hân, Lộc biết cô cần thứ gì. Cứ như vậy, những ngày học cuối cùng cũng trôi qua, không bình yên nhưng không quá mệt mỏi. Bởi vì Hân im lặng, nên mỗi hành động của Lộc bắt đầu trở thành đề tài để đám con gái nói chuyện với nhau. Những lúc ấy, cô nghe lời Lộc, đeo tai nghe, bật nhạc lớn một chút để không phải nghe những điều khó chịu.

...

“Lên sân thượng gặp”- Đón Hân ngày đầu tiên đi học sau khi tháo bột, cũng là ngày cuối cùng 12C5 còn là học sinh là Lan. Cô bạn cùng lớp với giọng cao đặc trưng nhún nhủ nhanh gọn khi Lộc vừa xuống Văn phòng Đoàn làm gì đó trước giờ truy bài. Sân thượng lộng gió khiến Hân có chút không thích ứng được. Cô kéo cao khoá áo khoác,

— Lan, có chuyện gì vậy?

— Hai người đang quen nhau sao? – đáp lại câu hỏi của Hân là một câu hỏi mà Hân biết sẽ có lúc phải trả lời.

— Minh... chưa... mình... – Hân không biết nên hình dung như thế nào về mối quan hệ giữa cô và Lộc.

— Hai người thấy tôi buồn cười lắm hả? Vừa bị đá xong, còn phải chứng kiến bỏ cũ quan tâm người yêu mới ngay trong lớp học. Hai người xem tôi là gì chứ?

— Minh không có...

— Không có? Hai người nghĩ mắt tôi mù hay đui vậy? – Lan chợt nhìn Hân như muốn ăn tươi nuốt sống cô, ánh mắt ấy khiến Hân sợ hãi, cô lùi phía sau theo bản năng. Lan càng tiến lại gần hơn.- Là mày cố tình cướp bồ của tao, đúng không? Chính là mày chứ không thì sao Lộc lại bỏ tao?

— Không phải đâu Lan... không phải mà.. cậu đừng qua đây...- Sự lo lắng khiến tim Hân đập nhanh hơn bao giờ hết, cảm giác sợ hãi bóp nghẹt lấy tim cô. Câu nói cuối cùng vang lên yếu ớt cũng là lúc Hân ngất đi...

...

Mùa đông đã gõ cửa thành phố được gần 2 tháng, Mùa đông vốn đã rất buồn, hơi thở của Đà Lạt cũng rất buồn, nhưng trong tâm cảm một số người, mùa đông năm nay, Đà Lạt buồn hơn bao giờ hết. Đứng một mình bên cạnh gốc cây thông lớn, Hân mãi miết phóng tầm mắt ra tít chân trời xa ngoài kia, không rõ là đâu, chỉ là cứ nhìn xa mãi.

— Hân, con ăn chút gì đi... – Mẹ Hân từ phía sau vỗ nhẹ vai cô với đĩa bánh ngọt trên tay. Bà mới mua số bánh ngọt này sáng nay chỉ để đưa cô đi dã ngoại gia đình cho tâm trạng Hân tốt lên.

— ... – Đáp lại tiếng nói của mẹ Hân chỉ là sự im lặng như thường lệ.

— Hân, cậu đừng buồn nữa được không. Tất cả đâu phải lỗi của cậu, cậu không làm gì sai, sao phải buồn, phải sợ hãi. Bọn họ không tin cậu nhưng cậu biết mình, ba mẹ cậu, ngay cả pháp luật cũng tin cậu mà. – Lộc xót xa nhìn Hân tự dằn vò, dằn đoạ bản thân nhiều tháng qua. Trong một phút, cậu từng nghĩ, chính cậu có lẽ đã sai khi cố chấp chọn cách ở bên cạnh Hân, khiến cô gặp nhiều biến cố như vậy. Nhưng cả lý trí và tình cảm đều cho Lộc biết, ở bên cạnh Hân là đúng đắn, cậu cần người con gái này, bảo vệ cô ấy, cho cô ấy điểm tựa để buông bỏ lớp vỏ bọc mạnh mẽ, sông cho bản thân.

— ... – Nước mắt Hân lại rơi xuống, cô lại khóc, đôi mắt buồn của Hân còn chưa hết sưng đã lại rơi nước mắt.

Lộc bắt lực ôm Hân vào lòng. Lộc biết Hân đang tổn thương như thế nào. Khi mà gần như tất cả mọi người đều quay lưng lại với Hân chỉ vì tin lời Lan nói Hân chính là thủ phạm khiến Lan ngã khỏi sân thượng của trường học, phé bỏ hai chân. Dù sau đó, công an cho kết quả chứng minh Hân vô tội thì phía sau lưng, biết bao nhiêu lời đồn đại về Hân cứ vẫn bùng lên, ba mẹ Lan thì liên tục quấy rối cuộc sống của Hân, trì chiết cô khiến con gái họ tàn phế suốt đời. Kể từ sau ngày cuối cùng ngồi trên ghế nhà trường ấy, gần nửa năm rồi, Hân vẫn cứ bị giày vò như vậy mỗi ngày. Căn bệnh trầm cảm cũng theo đó xuất hiện. Hân mỗi ngày bỏ ăn, không ngủ đầy đủ, cả cơ thể trở nên xanh xao, gầy gò. Không dưới một lần Lộc lấy danh nghĩa bạn cùng lớp tới nhà gặp Lan, muốn Lan nói cho mọi người biết sự thật, nhưng chỉ đổi lại được sự tàn nhẫn, nhẫn tâm, quyết dấu giếm sự thật đến cùng của Lan. Cô ấy quyết không chịu nói ra, chính mình mới là người khiến Hân cấp cứu vì ngạt khí quản và tăng huyết áp do quá sợ hãi. Còn việc bị rơi xuống từ lầu 6 thực chất là do chính Lan muốn ép Hân tới bờ lan cam sân thượng, nhưng khi Hân áp sát tới đó rồi sợ hãi ngất đi, Lan lại cùng lúc bước trượt vào nút chai ai đó để lung tung mà ngã xuống. Sân thượng vốn đang được sửa lại, lan can có một số chỗ bị hư hỏng nặng, Lan cũng vì thế mà rơi xuống sân trường cùng 1 mảng tường lớn.

Sự thật là thế, nhưng mặc kệ công an kết luận Hân vô tội dựa trên kết quả từ bác sĩ và hiện trường, Lan vẫn khiến những người xung quanh xem Hân như một đứa con gái xấu xa, độc ác.

9. Chương 9

...

Bên cạnh cô lúc này, dù chỉ một người bạn thân cũng không còn. Những người từng ở bên Hân lúc trước, ai cũng quay lưng. Cô không biết mình phải làm gì để thoát khỏi sự hiểu nhầm, quay lưng của mọi người. Cô bất lực nhìn từng người quen rời bỏ cô, gia đình cô. Không phải lỗi do Hân, nhưng từ một người bị hại, Hân cảm giác mình dường như chính là người gây ra những rắc rối mệt mỏi, phiền phức cho ba mẹ và mọi người. Cô không chỉ mệt mỏi vì những lời đồn vô căn cứ, Hân còn mệt mỏi khi mình như một kẻ gây rối trong gia đình.

...

Con người ta thường tổn thương vì những sự hiểu lầm. Đó là thứ vũ khí tốt nhất đánh gục ý chí, phòng vệ của một người như Hân. Người ta cũng vẫn luôn nói, những người chịu nhiều tổn thương từ khi còn trẻ sẽ mau trưởng thành, và suy nghĩ nhiều hơn trong mọi chuyện. Có lẽ Hân chính là người như vậy. Suy nghĩ quá nhiều khiến bản thân tổn thương nhiều hơn người khác trước những điều người khác gây ra cho cô.

Những ngày dài mệt mỏi chậm chậm qua đi, những hiểu lầm cũng chậm chậm lắng xuống, chỉ riêng gia đình Lan, ba mẹ cô ấy vẫn cứ không ngừng xoáy sâu vào vết thương mà con gái họ gây ra cho Hân. Không 5 ngày thì một tuần, họ lại qua tìm Hân và gia đình, gào thét, chửi bới, trì chiết Hân. Ba Hân vốn rất hiền lành cũng trở nên nóng nảy vì những lời nói vô căn cứ, bất chấp phán quyết của tòa từ ba mẹ Lan. Cuộc sống của gia đình Hân vốn đã chẳng mấy bình yên do suốt ngày ngược xuôi đưa Hân đi bệnh viện, nay càng trở nên rối rắm, tăm tối.

— Máy mẹ con dọn dẹp đồ dần đi, mấy ngày nữa chúng ta chuyển nhà. Không thể cứ mãi như vậy được – Ba Hân ra ngoài về thì gọi mẹ và em trai cô ra nói chuyện, Hân còn đang ngồi bồn thần trước khung cửa sổ, vừa nói, ba và nhìn Hân. Chuyện về Lan qua đi tới giờ đã gần một năm, nhưng không hiểu sao, tình hình của Hân càng lúc càng xấu đi, cô trở nên cực đoan, luôn tìm cách tự sát. Ba mẹ không dám rời mắt khỏi cô dù chỉ một phút, những thứ có thể gây chảy máu đều để ngoài tầm nhìn của Hân.

— Nhưng mà chuyển đi đâu? – Mẹ Hân thở dài hỏi.

— Đúng rồi ba, chúng ta đi đâu chứ? Chị đâu làm gì sai mà phải chuyển nhà chứ? – Em trai Hân bức xúc, thẳng thắn chỉ mới 15 tuổi, mọi cảm giác đều không thể kiềm chế hay khống chế. Mỗi lần nhìn chị gái như vậy nó lại càng ghi nhớ lời ba mẹ dặn “phải luôn yêu thương, quan tâm, chăm sóc, bảo vệ người chị gái yếu đuối cả thể chất lẫn tinh thần này”

— Chúng ta đi không phải vì chị con làm sai đâu Thắng. Mình cũng không phải đi hẳn, mà ba cho người ta thuê căn nhà và đất của nhà mình mấy năm, trong lúc đó, mình đưa chị con đi điều dưỡng, nghỉ ngơi, cho nó quên đi những thứ ở đây. – Ba Hân vỗ vai con trai rồi nhìn Mẹ Hân nói tiếp – Tôi đã thuê một căn nhà ở Bảo Lộc, chúng ta sẽ ở đó khoảng 1 năm, rồi nhìn sức khỏe con bé để tính tiếp. Bà không phản đối chứ?

— Phản đối thì làm gì, ông cũng làm rồi, tôi cũng muốn tốt cho con Hân. Nhìn nó, tôi muốn đứt từng khúc ruột. Bao lâu nay nhìn nó nằm viện thôi cũng đủ lắm rồi, ai ngờ đâu...

— Thôi, mẹ con bà dọn đồ đi, chỉ cần quần áo với đồ cá nhân thôi, với lại sắp xếp lại cho gọn đồ trong nhà cho người ta dọn tới ở. Dưới Bảo Lộc nhà cũng có sẵn mọi thứ rồi.

— À...mà còn việc làm ăn trên này thì sao? Ai quản?

— Trước giờ chú Năm vẫn phụ mình quản lý mấy cái cửa hàng đặc sản. Giờ cứ để chú ý quản, mỗi tuần, T7, Chủ nhật tôi sẽ lên kiểm tra, bà không cần lo quá đâu. Để mất nhiều tới con bé chút.

— Haizzz. Tôi biết rồi. – Mẹ Hân thở dài, ba quay sang gọi con trai – Đi sắp xếp đồ của con lại đi, xong thì sắp vali cho bố con luôn. Mẹ sang sắp đồ cho chị con trước, tối con bé uống thuốc đi ngủ xong mẹ sẽ xếp đồ của mẹ sau. Nhớ làm gọn gàng vào đấy.

— Vâng. Mẹ làm như con bé lắm ý mà còn phải dặn.

— Không bé xác đâu, anh chỉ bé mỗi cái đầu anh thôi. Đi làm đi.

...

Mưa. Đà Lạt mưa đầu mùa, một mùa mưa mới tới. Đà Lạt nắng buồn, lạnh buồn, cả mưa cũng buồn. Những cơn mưa còn khiến cả thành phố chìm sâu hơn trong cảm giác buồn man mác. Mưa như ghé qua đây để tạm biệt cô gái của nỗi buồn sắp rời xa thành phố. Hân khoác thêm chiếc áo len dày mà Lộc mới mua tặng cô. Dưới chiếc ô nhỏ, cô im lặng nhìn ba mẹ cùng Lộc và em trai cô xếp hành lý ra xe. Suốt gần một năm qua, gần như Hân chỉ nghe chứ chưa bao giờ nói với Lộc câu nào, nhưng người con trai ấy vẫn kiên trì ở bên cô, kiên trì tìm mọi cách kéo cô thoát khỏi những rào cản đang chôn vùi tâm trí cô trong bóng tối. Hân cảm nhận được sự ấm áp ấy, cảm nhận được tình cảm ấy, nhưng cô không cách nào nói cho Lộc biết mình đang nghĩ gì, có thứ gì đó trong tâm trí giữ chặt lấy Hân, không cho cô lên tiếng.

Chiếc xe lăn bánh, thành phố buồn cứ dần dần xa. Dưới trời mưa phùn, chiếc xe của gia đình Hân dần đến gần hơn với ngôi nhà mới, nơi tất cả đều hy vọng sẽ có một tương lai tốt đẹp chờ đợi mọi người...

10. Chương 10

Lộc tranh thủ chớp mắt một lát trên đường cùng gia đình Hân đi Bảo Lộc. Ba mẹ cậu không phản đối cậu quen Hân, nhất là khi họ nghe Lộc nói rõ nguyên nhân thực sự gây nên sự việc đau lòng ấy. Nhưng Lộc cũng phải vất vả thuyết phục gia đình để đi cùng gia đình Hân. Cậu muốn ở bên cô. Chỉ nghĩ tới việc không thể mỗi ngày nhìn thấy Hân là Lộc đã thấy khó chịu trong lòng. Dù cho Hân cả ngày không nói chuyện, chỉ có cậu cứ nói về thứ này thứ kia, dù chỉ có cậu ngày ngày nhìn ngắm Hân trong khi cô cứ bồn thần, mất hồn, lạc trong suy nghĩ của mình,.. Mọi thứ chỉ khiến Lộc muốn ở bên cô lâu hơn để cùng cô vượt qua tất cả.

Cảm giác vai mình trĩu nặng khiến Lộc giật mình tỉnh dậy khỏi giấc ngủ chập chờn. Hân đang tựa đầu vào vai cậu. Trong lòng Lộc lâng lâng một niềm vui khó tả. Cậu nhìn mãi người con gái đang tựa vào cậu. Trong một giây, Hân cũng nhìn Lộc, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt nhau. “Yên tâm, mình luôn ở đây với cậu.” – Lộc mỉm cười thì thầm với cô. Hân thôi không nhìn nữa, cô khép hờ đôi mắt thư giãn.

Ngôi nhà nằm xa trung tâm thành phố Bảo Lộc, nó yên tĩnh trong lòng một khuôn viên rộng lớn toàn cây cảnh và hoa. Ba mẹ và em trai mang hành lý vào trước, Hân còn đang bận để tâm tới những khóm hoa sắp nở bông rực rỡ. Cứ chậm chậm, cô đi xung quanh sân vườn, ngắm nhìn, thu vào mắt toàn bộ những nét xinh đẹp của cây và hoa trong sân. Hân không nhận ra, từ lúc xuống xe, tay cô vẫn nắm chặt tay Lộc không buông, mỗi bước đi của cô, Lộc đều bên cạnh. Cậu không nói gì, chỉ đứng đó, bên cạnh Hân, nhìn ngắm cô trong khi cô đang bận ngắm nhìn tất cả những thứ xinh đẹp ở ngôi nhà mới. Mỗi biểu cảm trên gương mặt Hân đều khiến Lộc cảm thấy tim mình hồi hộp. Cậu cũng cảm nhận được Hân đang tốt lên nhiều so với thời gian đầu. Chỉ vậy thôi cũng đủ khiến Lộc thấy mình hạnh phúc và may mắn, khiến cậu có thêm động lực ở bên cạnh và đưa Hân quay lại như trước kia.

— Hai đứa vào nhà ăn cơm đi đã, ngắm mấy tiếng đồng hồ rồi chưa chán sao? Mai lại ngắm. – Mẹ Hân trong lòng nhen nhóm chút niềm vui khi con gái không còn bồn thần một chỗ. Bà ước gì điều này xảy ra sớm hơn. Có lẽ quyết định bắt nờ lần này của chồng bà là không hề sai.

— Dạ tụi con vào liền. – Lộc trả lời lại mẹ Hân rồi quay sang nhìn Hân, cô còn đang tập trung nhìn ngắm hàng hoa Cẩm tú cầu hồng tím. Lộc kéo nhẹ tay Hân, cô giật mình nhìn Lộc. Gương mặt Hân ửng đỏ khi nhận ra chính mình còn nắm chặt tay người ta không buông. Lộc xoa đầu Hân, mỉm cười đầy yêu thương. Nhìn phản ứng lúc này của Hân như làm chuyện xấu bị người khác bắt quả tang thật vô cùng dễ thương, Lộc chỉ muốn ôm cô vào lòng nhưng đành kiềm chế lại – Vào nhà ăn cơm đã.

Bảo Lộc chiều hoàng hôn, bầu trời nhuộm ánh đỏ cam rực rỡ. Chỉ nhìn nó thôi cũng khiến cho người ta thấy có thêm sức mạnh. Chúng khác biệt hoàn toàn với màu của lãng mạn, của trữ tình, của những nỗi buồn lớn lao mà Đà Lạt mang lại. Dưới bóng hoàng hôn ấy, bóng của Lộc và Hân bên nhau như hoà làm một, bàn tay còn nắm chặt kia in bóng trên nền đất như ưu lại lời hứa sẽ bên nhau thật lâu dài.

...

Những ngày tháng bình yên cứ thế qua đi, nụ cười trên môi ai cũng nhiều hơn, niềm vui trở lại trong căn nhà đã lâu thiếu vắng tiếng cười. Em trai cô bắt đầu đi học trở lại ở ngôi trường mới, lịch học giảng kín của năm cuối cấp 2 khiến nó ở nhà ít hơn trước. Ba Hân bắt tay vào tìm mới khách sỉ cung cấp đặc sản Đà Lạt để mở rộng nơi tiêu thụ hàng mà công ty gia đình sản xuất ra. Mẹ Hân dần tìm lại niềm vui với việc chăm sóc những cây cối trong sân vườn. Nhưng dù làm gì, mọi người vẫn không quên chú ý tới cô. Có đi học nhiều em trai Hân cũng vẫn về nhà ăn cơm đủ 3 bữa với chị gái. Chưa một lần nó than thở rằng muốn ăn ở trường cho tiện đi học. Ba Hân dù có đi gặp khách hàng, hay giao dịch tài chính cũng không nhậu ngoài mà đúng giờ sẽ ở nhà ăn cơm với con gái, chỉ trừ những ngày ba phải lái xe về Đà Lạt kiểm tra công việc thì mới không thể cùng nhau ăn cơm.

Lộc đã đậu một trường đại học ở Đà Lạt, đi học được hơn nửa năm, nhưng vì muốn cùng Hân ở một nơi để chăm sóc nên bảo lưu kết quả. Mỗi ngày, cậu đều đưa Hân ra ngoài, Lộc muốn cô nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, bớt suy nghĩ về những chuyện đau lòng đã qua. Mỗi lần đi cùng nhau, Lộc càng khẳng định được Hân có cảm tình rất đặc biệt với các loài hoa, những tiệm hoa mà hai người đi ngang qua đều khiến Hân dừng chân lâu hơn bình thường. Trong ánh mắt của cô lúc đó, Lộc thấy được một mảnh tinh thần đang mạnh mẽ sống dậy, mạnh mẽ vượt lên trên nỗi đau đang che kín tâm trí Hân.

11. Chương 11

— Mẹ, con thấy Hân rất thích ngắm nhìn những bông hoa. Mà mẹ cũng biết nhiều về hoa, hay mình nói chuyện với bố, mở một tiệm hoa nhỏ, chủ yếu để Hân có thể ở một chỗ nhưng tiếp xúc với nhiều người hơn. Con cũng có việc để làm phụ ba mẹ.- Lộc đáp chần rồi chờ Hân ngủ xong mới yên tâm đi ra ngoài nói chuyện với mẹ cô. Chẳng nhớ cậu bắt đầu gọi ba mẹ Hân là ba mẹ từ khi nào, nhưng mỗi lần gọi đều tự nhiên đến lạ, như thể đó là cha mẹ của mình vậy.

— Tiệm hoa sao? Mẹ cũng chưa nghĩ tới... để mẹ nói chuyện với bố con bé xem ý ông ấy như thế nào đã... Mà Lộc này, mẹ thấy con vì con bé Hân mà khổ tâm nhiều, con nên dành thời gian cho mình nữa. Mẹ không biết con gái mẹ có thể sống cuộc sống bình thường hay không... mẹ biết con yêu thương con bé, nhưng còn tương lai sau này, còn chuyện học hành của con nữa... mẹ thật không biết ăn nói sao với ba mẹ con...

— Mẹ đừng nói vậy, dù Hân có ra sao thì người con yêu vẫn là cô ấy. Lúc bắt đầu yêu Hân con cũng biết sẽ không dễ dàng gì mà. Kết quả học tập con đã bảo lưu một năm, tính ra vẫn còn hơn nửa năm nữa mới hết hạn. Lúc ấy Hân có thể đã khoẻ hơn nhiều, gia đình mình có thể bình an trở lại Đà Lạt, hoặc con sẽ thi trường khác, và học ở gần nhà mình nếu Hân không muốn về trên đó.

— Cảm ơn con... con bé có một người yêu thương nó như con, mẹ cũng yên tâm sau này...

— Con sẽ không bao giờ để Hân buồn phiền, đau lòng. Mẹ tin con đi. – Cả Lộc và mẹ cô cùng nhìn qua cánh cửa phòng ngủ của Hân. Hân lúc này đang ngủ yên giấc, trên gương mặt còn vương lại cảm giác hạnh phúc.

...

Những bông hoa sắc sỡ màu tràn ngập trong cửa hàng nhỏ, những bông hoa còn đang hé nụ, chúng đều được trồng trong các chậu đủ kích cỡ. Tiệm hoa Bình An cứ thế mở ra với sự khác biệt thu hút sự chú ý. Mẹ Hân giới thiệu hoa cho khách, kể cho họ nghe về chúng. Lộc thì chuyển hoa cho những khách đặt qua mạng, quản lý web bán hàng của tiệm, rồi thì dọn dẹp tiệm, in tờ hướng dẫn chăm sóc kèm theo từng loài hoa theo lời mẹ Hân nói... Hân vẫn cứ im lặng như thế, chỉ không còn gương mặt buồn bã, rầu rĩ nữa. Cô luôn ngồi trong cửa hàng, ở một vị trí duy nhất: Bàn tính tiền. Cô không cười nhưng cũng không buồn, không nói dù chỉ một chữ nhưng cũng không ai quá thắc mắc. Họ biết giá tiền từng chậu hoa khi xem bảng giá gắn trên đó, chỉ cần đưa tiền cho cô và chờ lấy hoá đơn cùng tiền dư. Cũng có vài khách hàng lên web thắc mắc sao lại tuyển nhân viên như vậy làm thu ngân. Mỗi lần như vậy, Lộc lại lặng lẽ xoá bình luận đó

đi, liên lạc cá nhân nói một phần lý do cho khách hàng hiểu. Lâu dần cũng không còn nhiều người hỏi vậy nữa, khách của tiệm đã quen với cô gái thu ngân luôn ngay đại ngắm nhìn những chậu hoa trong tiệm.

Tiếng chuông cửa leng keng khiến mẹ Hân giật mình, rất hiếm khi khách tới vào giữa trưa, đây thường là lúc bà sắp xếp, tĩa tót, chăm bẵm lại mấy chậu hoa cho đẹp mắt.

— Cô muốn mua hoa gì vậy cô gái? – Đón vị khách bằng một nụ cười, mẹ Hân buông xuống cây kéo tỉa cành lá.

— Cô cho cháu hỏi, ở đây có cô gái này làm phải không ạ? – vị khách đưa tấm hình in trên giấy A4 cho mẹ Hân coi, trong hình chính là Hân đang ngẩn ngơ ngắm nhìn chậu hoa hồng mới chớm nở trên tay một vị khách nước ngoài.

— Cô tìm con gái tôi? Có chuyện gì vậy? – Mẹ Hân bắt đầu bối rối. Vừa đúng lúc chuông cửa lại leng keng, lần này là Lộc dẫn Hân đi mua dây ruy băng dùng cho những chậu hoa mini trở về.

— Chính là cô bé này rồi. – Cô gái lạ mặt thở phào nhẹ nhõm nhìn Hân một lát, rồi nói tiếp với mẹ cô. – Cháu tìm mọi người mãi...

...

12. Chương 12

Trên đời này có những duyên phận thật kì lạ. Vốn dĩ không hề cắt ngang nhau, nhưng lại vô tình ảnh hưởng không nhỏ tới cuộc đời nhau. Ba mẹ Lan đang ở trong căn nhà thuê, nơi ở mới của gia đình Hân ở Bảo Lộc. Không có bất cứ lời cãi vã nào, chỉ có những giọt nước mắt hối hận, sự xấu hổ. Ba mẹ Lan đang cầu mong sự tha thứ từ gia đình Hân. Họ không hề biết rằng họ đã tiếp tay con gái mình làm tổn thương sâu sắc người khác. Họ chỉ liên tục chỉ trích, lan truyền sự xấu xa của Hân ra ngoài mà chưa bao giờ chịu nhìn vào kết luận từ công an, họ không biết rằng ác độc nhất lại chính là cô con gái mà họ đã bỏ quên từ lâu. Sự mù quáng bù đắp tổn thương cho Lan khi họ chia tay nhau, bỏ rơi cô ấy đã khiến cho con gái họ trở thành ác quỷ, khiến cho một gia đình khác bị xáo trộn, huỷ hoại cuộc sống bình lặng của một đứa trẻ đáng thương.

Hân ngồi im lặng bên cạnh Lộc, ba mẹ và em trai, đối diện là ba mẹ Lan, cả bà ngoại cô ấy. Và còn một vị khách đặc biệt, người tạo ra buổi gặp mặt này, người giữ chiếc chìa khoá bí mật mà không ai hay biết – vị khách hàng giữa trưa ở tiệm hoa mấy ngày trước. Cô ấy là phóng viên ở Sài Gòn. Lúc mà Hân và Lan xảy ra sự cố khủng khiếp kia, cô ấy đang theo dõi đối tượng tham nhũng từ một nhà cao tầng cách trường Hân không xa. Máy quay của cô ấy đã vô tình ghi lại toàn bộ sự việc trên sân thượng hôm ấy mà chính cô phóng viên ấy cũng không biết, có lẽ do nó nằm xa hơn so với mục tiêu quay nên cô không để ý. Cho tới khi quay lại toà soạn để giao bài cô mới phát hiện ra chuyện ấy. Sự sợ hãi khiến cô tìm kiếm thông tin xem có tai nạn chết người nào ở Đà Lạt hay không, nhưng khi xác nhận được là không có, và công an cũng có kết luận chính xác thì cô phóng viên mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cất thẻ nhớ có đoạn phim vào hộp USB. Bằng đi một thời gian khá dài, cô ấy quay lại Đà Lạt lần nữa theo chuyến nghỉ dưỡng gia đình, vô tình cô ấy mới biết là học sinh bị ngã trên sân thượng xuống kia đổ lỗi cho người cùng có mặt ở đó đẩy mình, suốt một thời gian dài, đó tưởng như là chủ đề không có hồi kết của hầu hết người dân ở đó. Cô chưa hề thấy cảnh ai đó bị đẩy xuống trong đoạn phim ấy, mà chính là cô gái bị ép sát tường ngất đi trước khi cô gái đang hành động như đe dọa trượt té khỏi sân thượng. Và từ lúc đó tới khi cô quay lại TP này thì không còn vụ việc nào như vậy xảy ra. Sự áy náy khi mình có bằng chứng chứng minh, rửa oan cho cô bé kia, sự áy náy khi mình đang giữ trong tay cuộc đời một cô bé chưa tròn 20 thôi thúc người phóng viên ấy đi tìm và giúp cô bé ấy lấy lại danh dự.

Những giọt nước mắt rơi khi cảm xúc dồn nén của mọi người vỡ oà. Đó là giọt nước mắt hạnh phúc khi ba mẹ Hân thấy đứa con gái đáng thương của họ được rửa oan. Đó cũng là giọt nước mắt hối lỗi muộn màng từ ba mẹ Lan khi nhận ra sự thật bị che giấu đi bởi chính đứa con gái họ từng bỏ rơi để chạy theo hạnh phúc cá nhân. Là giọt nước mắt của người bà muốn thay cháu gái mình nói lời xin lỗi tới một đứa trẻ vô

tội bị tổn thương bởi cháu mình. Là nước mắt của hạnh phúc khi Lộc có thể cùng Hân đi qua hết sóng gió. Mọi người đều rơi nước mắt khi nghĩ về những gì đã xảy ra suốt hơn một năm rưỡi qua. Chỉ riêng Hân vẫn ngồi đó, không khóc, không la lối, không làm gì hết, chỉ ngồi trên ghế dài, tựa vào vai Lộc nhìn mọi người. Những cảm xúc khác nhau đang cuộn trào trong lòng Hân, chỉ là nó chưa phá được lớp chắn sau cùng để bộc lộ ra ngoài. Những cảm xúc phức tạp ấy chỉ sôi sục phía dưới rào chắn trong lòng Hân.

— Lan bây giờ ra sao rồi ạ? – Ngồi thẳng lại sau một khoảng thời gian rất dài, Hân nhìn ba mẹ mình, nhìn Lộc, em trai cô và cả chị phong viên vô tình nắm giữ chiếc chìa khoá mở chiếc hộp pandora giữa cô và Lan. Cuối cùng, cô nhìn thẳng vào mẹ Lan mà lên tiếng. Giọng nói nhỏ vang lên nhưng không hiểu sao lại tựa như tiếng chuông báo gọi mọi người bừng tỉnh khỏi dòng cảm xúc. Mẹ Hân tròn mắt nhìn con, Lộc không tin vào những gì mình nghe thấy,... không ai tin rằng mình mới nghe thấy giọng Hân

— Lan bây giờ sao rồi cô chú? – Hân lặp lại câu hỏi, ánh mắt vẫn hướng về ba mẹ Lan.

— Con cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi, Hân. – Mẹ ôm cô vào lòng, trái tim bà như muốn nghẹt thở khi thấy môi Hân mấp máy như muốn nói gì đó.

— Con... thực sự rất mệt mỏi... xin lỗi ba mẹ... – Hân cố gắng sắp xếp lại những điều bản thân muốn nói. Quá lâu rồi, đã quá lâu rồi những gì cô muốn nói chỉ vô vọng vang lên trong suy nghĩ mà không cách nào bật lên thành tiếng. Hân có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng sau cùng, ngay lúc này cô chỉ có thể xin lỗi.

— Con chịu nói chuyện là tốt rồi. Không sao nữa rồi con gái. Mọi chuyện đều qua rồi. – Mẹ ôm cô vào lòng. Nước mắt bà lăn dài, thấm ướt cả vai áo Hân. Cô chưa hoàn toàn ổn định nên không có cách nào bày tỏ cảm xúc ra ngoài, chỉ có trí tim là đang thắt chặt cùng những giọt nước mắt của mẹ.

...

13. Chương 13

...

Nút thắt được gỡ bỏ, mọi chuyện gần như trở lại với quỹ đạo vốn có ban đầu của nó. Ba Hân bắt tay chuẩn bị cho việc quay lại sinh sống ở Đà Lạt. Mẹ cô và Lộc cùng đưa Hân đi gặp bác sĩ tâm lý để nói chuyện, mọi thứ dần khả quan hơn, đáng để mọi người hy vọng hơn. Hân mỗi ngày đều cố gắng nói chuyện với ba mẹ, với em trai, với Lộc. Cô không biết nên nói gì, có những lúc vẫn bất chợt im lặng trốn vào thế giới tâm hồn riêng biệt, nhưng chỉ một lát, cô lại có thể thoát ra khỏi bóng tối ấy, nói chuyện cùng mọi người, cho dù phải thật lâu mới nói hết được vài câu mình muốn nói. Mọi thứ cứ tốt dần lên, khiến cho cả căn nhà như có thêm sức sống. Nụ cười trên môi mọi người cũng đã nở nhiều hơn, không còn chỗ cho sự rầu rĩ, chán nản. Vương mặc gần như lớn nhất chỉ là Hân cần thêm thời gian để khắc phục sự vương mặc về thể hiện cảm xúc, Hân chưa thể cười cùng mọi người dù trong lòng có vui, cô không thể buồn hay khóc, những cảm xúc bị chai lỳ suốt gần 2 năm khiến Hân cần thêm thời gian khắc phục.

Trời chiều đỏ bóng hoàng hôn. Hân bước sóng vai bên cạnh người con trai suốt gần 2 năm qua vẫn luôn bên cạnh cô, động viên cô, làm chỗ dựa tinh thần cho Hân đi qua những tháng ngày đen tối.

— Lộc, khi nào cậu quay lại trường?

— Mình muốn ở cùng cậu... Khi nào cậu quay lại Đà Lạt mình sẽ tiếp tục...

— Xin lỗi...

— Đồ ngốc. Cậu đâu có lỗi gì đâu. Chuyện xảy ra lúc đó không phải do cậu. Có những thứ qua rồi thì cứ để cho nó qua đi được không Hân?

— Cậu biết là rất khó với mình mà, mỗi ngày mình đều nằm mơ, nhớ tới cảnh Lan nằm một chỗ la hét khi tỉnh dậy sau phẫu thuật. Mình luôn sợ hãi khi nghĩ tất cả là do mình. Nếu không phải chuyện của chúng ta

thì Lan sẽ không như vậy... Rồi cả chuyện cậu vì mình phải tạm bảo lưu kết quả để cùng gia đình mình tới nơi ở mới, chăm sóc mình. Tất cả đều khiến mình thấy luôn cảm thấy có lỗi với cậu, với tất cả mọi người.

— Hân... chuyện của Lan chỉ là ngoài ý muốn, nếu không phải cậu ngắt đi trước, ai có thể đảm bảo người rơi xuống sẽ không phải cậu. Mình ở bên cậu vì mình thực sự muốn. Nếu không yêu cậu thì mình sẽ không đủ quyết tâm ở bên cậu rồi. Hân à, mình chỉ chờ một câu của cậu thôi, cậu hiểu không?

— Mình...

— Mình không ép cậu phải tiếp nhận tình cảm của mình. Cứ để thời gian giúp cho cậu thấy nhẹ lòng hơn, để thời gian chứng minh tình cảm của mình với cậu. Thế là đủ, cả mình và cậu đều còn trẻ, vậy nên mình có thể chờ đợi được. Chỉ cần cậu còn cho mình bên cạnh cậu thôi, Hân ạ. – Lộc nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ của Hân, bàn tay lạnh giá của cô chợt ấm hơn, chỉ là cái nắm tay nhưng Hân cảm nhận được cả sự chân thành của Lộc, sự ấm áp này như muốn nói với Hân, hãy cứ tin tưởng người con trai ấy, người ấy sẽ luôn là chỗ dựa, điểm tựa vững chắc cho cô.

...- Hân im lặng nhìn Lộc thật lâu, cho đến khi Hoàng hôn cũng biến mất chào đón bóng đêm tím tối, Hân cuối cùng cũng gật đầu. Cô muốn, rất muốn ở bên cạnh Lộc, cô cũng muốn được yêu thương, trân trọng, muốn có một chàng trai có thể làm chỗ dựa tinh thần cả cuộc đời cho cô. Ngay lúc gật đầu, Hân chỉ có suy nghĩ, cô muốn sống cho chính mình một lần, dù chỉ một lần thôi.

... Căn nhà quen thuộc hiện ra trước mắt, trong lòng mọi người đều có biết bao nhiêu tư vị đan xen khó nói thành lời.

14. Chương 14

...

Hân đã trở lại, cô đã trở lại nơi cô của tuổi 18 với những thị phi mệt mỏi. Nơi cho cô những vết thương lòng không thể xóa bỏ hoàn toàn, luôn tồn tại một vết sẹo mà mỗi khi chạm vào nó sẽ khiến tim cô nhức nhối. Hân theo ba mẹ vào nhà, người thuê nhà đã chuyển sang căn nhà nhỏ ba Hân xây ngay bên khu đất rẫy để làm nơi nghỉ ngơi khi tới mùa thu hoạch cà phê. Họ thuê đất vườn nhà cô nên ở đó sẽ tiện hơn. Hân mở cửa căn phòng nhỏ toàn màu xanh dương của mình, nơi cả thế giới tâm hồn của Hân đã từng được bày ra. Đặt lưng trên chiếc giường quen thuộc còn vương lại mùi kí ức, Hân nhớ mình đã từng rơi nước mắt ở đây vào 2 tháng sau khi vụ điều tra kết thúc mà gia đình Lan vẫn khẳng khái đổ lỗi cho cô. Lúc đó chính là Lộc đã đứng ở đây, ôm cô vào lòng, an ủi cô. Cũng ở đây, Lộc phát hiện và ngăn cô tự tử vì quá quẫn bách trong suy nghĩ. Vì lần ấy mà bên trán của Lộc bị rách một đường nhỏ, cậu ấy luôn giấu nó dưới lớp tóc mái để Hân không nhìn thấy, không tự trách bản thân... Đứng trong căn phòng của chính mình, mọi thứ trong suốt thời gian Hân rơi vào bế tắc, tự giam cầm bản thân trong thế giới nội tâm tối tăm, u ám đều ùa về trong kí ức. Một giọt nước mắt tràn qua mí, thấm đẫm xuống ga giường. Tiếng khóc đầu tiên sau gần 2 năm chợt vỡ òa trong biết bao cảm xúc lẫn lộn đang tìm về Hân. Cô co người trên chiếc giường, những giọt nước mắt lăn dài theo khoé mi, làm ướt hết một mảng ga nệm.

— Con gái...

— Mẹ... Con phải làm sao đây...

— Sao thế con... đừng khóc nữa... mới về tới nhà thôi mà... con sao vậy...

— Mọi... mọi thứ cứ xuất hiện trong đầu con từ khi bước vào nhà... những thứ chấp vá khác cũng lấp đầy khoảng trống thời gian chuyện đó xảy ra... tất cả mọi chuyện khiến con thấy rất sợ hãi, đau đớn...

— Không sao... mọi thứ qua hết rồi... – Mẹ ôm Hân, để cô gục mặt trên vai bà khóc nức nở. Nhìn những giọt nước mắt rơi của Hân, bà vừa đau lòng, nhưng cũng thấy hạnh phúc vì con gái đã có thể tìm lại cảm xúc của riêng mình, có thể thể hiện ra ngoài những cảm xúc đó. Thấy Lộc đang đứng lặng bên cửa, mẹ Hân gọi.

– Con vào với con bé đi, mẹ đi nấu cơm tối cho cả nhà, tối nay con ở đây ăn cơm với bố mẹ đã rồi hãy về nhà

– Dạ. – Lộc ngồi bên cạnh Hân khi mẹ cô rời đi. Cậu lo lắng nhìn Hân, thấy cô khóc, cậu không vui, chỉ thấy buồn hơn, Lộc luôn mong khi có thể thể hiện cảm xúc, thì điều đầu tiên sẽ là nụ cười chứ không phải giọt nước mắt. – Sao vậy? Sao tự nhiên mới về tới nhà đã khóc vậy cô gái?

– Hân nhìn Lộc, nước mắt vẫn còn vương trên mặt. Rồi đột nhiên cô vươn tay ôm lấy người con trai ấy, nói trong tiếng nức nghẹn ngào- Xin lỗi Lộc.

– Sao vậy? Đừng nói xin lỗi mình mãi thế chứ. Đừng khóc nữa Hân, cậu khóc mình cũng thấy đau lòng lắm. – Lộc kéo Hân ra khỏi vai mình, lau nước mắt cho cô. Cứ để mặc Lộc liên tục lau đi hàng nước mắt đang rơi, Hân cứ nhìn mãi, xoáy sâu vào chàng trai trước mặt. Trong 1 tích tắc, Hân đưa tay vén tóc của Lộc lên, chạm lên vết sẹo đã mờ đi nhiều trên trán của Lộc.

– Còn đau không? – Hân lấy ngón tay xoa nhẹ lên vết sẹo do chính mình gây ra cho Lộc.

– Cậu nhớ ra nó sao? Không sao đâu. Nó đã hết đau từ lâu rồi. – Lộc hơi bất ngờ khi Hân nhớ ra vết sẹo cô vô tình gây ra cho cậu lúc cậu cố lấy cây kéo của Hân, ngăn cô tự tử. Nhưng rồi với nụ cười ảm áp, Lộc nắm lấy bàn tay đang xoa lên vết sẹo của cậu. – Chỉ cần được nhìn thấy cậu vui vẻ, vết sẹo này sẽ không ba giờ đau nữa.

– Gương mặt Hân phấp phỏng khi nghe câu nói ngọt ngào của Lộc, cô không biết phải nói gì. Chàng trai ấy quá đỗi ảm áp, ngọt ngào, cô bối rối khi ở trước mặt người mình thích. Trong một giây, Hân bất chợt đặt lên vết sẹo ấy một nụ hôn nhẹ

– Lộc mất một lúc mới hiểu hết tư vị đang dâng trào trong lòng mình, cảm giác hạnh phúc như có cả thế giới trong tay, cậu kéo Hân vào lòng mình. Thì thầm bên tai cô “ Anh yêu em”

...

Hân mặc thêm chiếc áo khoác ấm, xỏ đôi giày converse màu đen mà Lộc mua cho cô khi còn ở Bảo Lộc, cảm tai nghe và đi bộ tới khu đồi thông. Hân nhớ ngày cô rời khỏi Đà Lạt là một ngày mưa, và ngày mà cô trở về tới giờ cũng là lúc những cơn mưa đầu mùa ghé thăm thành phố mờ sương.

Những tia nắng chạy dài trên vách núi, mang đến cảm giác ảm áp, xóa tan đi cái lạnh của một đêm mưa kéo dài. Cô ngồi lặng lẽ bên chiếc thảm rộng, ngắm nhìn những mầm cỏ non mới nhú. Cảm giác bình yên cứ thế lan toả khắp mọi tế bào. Đã 2 năm rồi, 2 năm Hân tìm kiếm sự bình yên ấy. Sau bao sóng gió, tất cả chỉ còn là vết thương đang dần khép miệng, chỉ còn vương lại chút ít nỗi đau từ quá khứ.

15. Chương 15

Nhìn người con trai bên cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi sau những ngày đầu đi học lại, Hân lặng lẽ ghi lại trong đầu hình ảnh người con trai ấy. Đây là chàng trai mà Hân muốn được ở bên cạnh tới cuối đời, là người cô yêu. Chàng trai ấy có thể hiểu cô muốn làm gì dù chỉ mới nhìn vào mắt cô. Chàng trai ấy đã ở bên cô lúc cô khó khăn nhất. Là người cho cô thêm sức mạnh, niềm tin vượt qua nỗi đau, sự tuyệt vọng. Và chàng trai ấy, sáng nay, bằng cách nào đó đã mang theo thảm, trái cây, chút đồ ăn nhẹ để cùng cô lên đồi thông picnic dù chưa hề hẹn trước.

– Em không thi đại học, anh có buồn không?

– Không. Chỉ cần là em thích, anh sẽ luôn ủng hộ em vô điều kiện.

– Cảm ơn anh.- Hân gồng đầu lên cánh tay Lộc, chẳng biết từ lúc nào, nhưng cứ tự nhiên, cô gọi Lộc là anh như mọi cặp đôi yêu nhau trên thế giới này.

— Anh còn 3 năm nữa mới ra trường, chờ anh tới khi đó, được không? – Mân mê mấy lọn tóc của Hân trong tay, Lộc nhìn lên bầu trời qua tán thông cao vút.

— Em nói anh chờ em mới đúng. Em thực sự không biết, ở trường anh có bao nhiêu cô theo nữa?

— Nhiều lắm, nên cái cô đang nằm bên cạnh anh mau mau gật đầu đi, để đóng dấu chính chủ rồi thì người ta không còn nhòm ngó người của em nữa.

—... Hân nhìn theo Lộc lên phía bầu trời cao xanh kia. Sáng nay nó sẽ đẹp như một bức vẽ với nền xanh nhạt và những áng mây mỏng trôi lững lờ, nhưng chỉ đầu giờ chiều thôi, Đà Lạt sẽ lại chìm trong màn mưa. Bầu trời nơi đây cũng như cuộc sống vậy, mới đó thì đẹp như một cuốn tiểu thuyết, nhưng sẽ mau chóng bị những sóng gió chôn vùi đi. Tương lai ra sao, thực sự Hân không biết được nhưng cô chắc chắn, ngay lúc này, điều duy nhất cô muốn là... – Lộc, em muốn phần còn lại của tuổi thanh xuân giao cho anh được không? Em muốn thanh xuân của mình vì anh mà qua đi. Anh đã từng chăm sóc em, lo lắng cho em. Sau này, sẽ tới lượt em chăm sóc anh và tương lai của mình được không?

— Anh không muốn...

— Sao vậy? Anh không muốn sao? – Hân hoang mang nhìn Lộc.

— Ngốc ạ, tuổi thanh xuân của em, anh sẽ chỉ cùng em đi qua, để nó là quãng thời gian em sống cho em, cho hoài bão, ước mơ của em. Anh có em rồi, sẽ không tham lam, tước đoạt đi thời thanh xuân tươi đẹp của em. Em cứ làm những gì em muốn, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, thanh xuân của em không phải vì anh mà qua đi, mà là vì chính em mà qua đi, anh sẽ là người đồng hành với em trên con đường em chọn.

— Anh... – Hân ghen ngào, nước mắt chực rơi. Những lời Lộc nói chứa đựng sự yêu thương anh dành cho cô. Hân cảm nhận được, càng cảm nhận rõ hơn, Hân càng muốn được ở bên Lộc nhiều hơn, thậm chí là mãi mãi... Cô đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào như một lời cảm ơn anh luôn vì cô mà suy nghĩ, một lời hứa sẽ yêu anh thật nhiều và một lời cam kết với anh rằng sẽ cùng nhau đi qua tuổi thanh xuân, đi qua hết cuộc đời.

...

Đà Lạt vào đông với sự ảm áp lạ thường. Hân khoác chiếc áo len mỏng bước ra ngoài sân hít thở khí trời. Nằm trong phòng một tháng khiến Hân thấy thêm hơi thở của khí trời. Cô ngồi bên chiếc ghế bành đón những tia nắng sớm. Cảm giác bình yên lâng lâng như một thứ tư vị ngọt ngào nhưng không nhầm chán với cuộc sống của Hân.

Tiếng khóc eo oe khiến Hân giật mình, cô quay lại phòng ôm đứa trẻ còn đang trong khóc đòi mẹ. Cảm nhận được mẹ đang ẵm, đứa trẻ nín dần. Hân mắng yêu: “Bé hư lắm nha. Mẹ mới ra ngoài đã khóc rồi.” Cô nhìn con ngủ say trong vòng tay mình mà lòng thấy hạn phúc ngập tràn. Phải. Hân đã sinh con, một tiểu công chúa bụ bẫm và bện hơi mẹ không rời. Hân thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, cô có một cửa hàng hoa của riêng mình, nơi cô có thể thỏa mãn với niềm yêu thích các loài hoa của mình. Sức khỏe tốt hơn nhiều khi cô gặp được một bác sĩ giỏi trong lĩnh vực hô hấp. Lần can thiệp dao kéo cuối cùng, Hân đã có thể hô hấp như một người bình thường trong mọi điều kiện thời tiết khác nhau. Và điều khiến cô hạnh phúc hơn cả là sau 1 năm rưỡi kết hôn, cô đã có một đứa trẻ đáng yêu cùng một gia đình hạnh phúc như cô từng khao khát.

— Con bé con vẫn bám con vậy à?

— Dạ mẹ. Con mới ra ngoài là con bé đã khóc rồi.

— Ở cũ thì không sao, nhưng mấy hôm nữa, hết ở cũ, con ra ngoài vận động mà con bé nó vậy thì phải làm sao đây. – Mẹ chồng nhìn cô cười. Bà là một người mẹ hiền hậu. Dù không phải con gái của mẹ nhưng cô cảm nhận được tình cảm của bà dành cho cô. Có lẽ Hân thực sự may mắn khi có được tình yêu của Lộc, sự chấp thuận từ gia đình chồng và sự yêu thương của mẹ chồng.

Hân với Lộc kết hôn ngay khi Lộc ra trường. Hân lúc ấy đã là chủ của một tiệm hoa tươi có tiếng trong thành phố. Cô gặt đầu đồng ý đi đăng ký, tổ chức đám cưới với anh chỉ với một câu nói đơn giản của anh “Anh tốt nghiệp rồi, mình cưới nhau được chưa em?” Ai cũng nói lẽ ra cô nên bắt anh làm điều gì đó thật lãng mạn, ngay cả ba mẹ anh cũng chê con trai không lãng mạn gì cả. Chỉ cô mới hiểu, lúc anh nói

với cô câu ấy, là anh muốn nhắc cô nhớ tới lời hứa của anh khi anh học hết năm nhất rằng ba năm nữa, sau khi tốt nghiệp sẽ cưới cô, cùng cô nắm tay nhau, chính thức đi hết quãng đường đời còn lại. Với Hân, không sự lãng mạn nào có thể thay thế được cảm giác từng lời anh hứa với cô đang dần dần được hoàn thành.

16. Chương 16: Chương Cuối

Ôm vợ từ sau lưng thật nhẹ nhàng, anh khẽ hôn lên má cô, thì thầm:

__ Hôm nay con có phá em không?

__ Không anh, nhưng con bé cứ bám em không rời, hễ đi xa con bé chút là nó lại khóc.

__ Thế này mình sinh một đứa thôi, không sinh nữa, một đứa đã theo vợ như vậy, hai đứa thì anh bỏ đi đâu.

– Anh hôn phớt lên môi cô. Hân nhẹ nhàng đặt con nằm bên cạnh, con bé đã ngủ rất say rồi, cô đặt một bộ quần áo của mình cạnh con rồi nhẹ nhàng cùng chồng ra ngoài nói chuyện

__ Anh đó, làm ba người ta rồi mà còn ghen với con mình nữa. – Hân nhéo đùa chồng. Cô tựa vào lòng anh, nghiêng đầu sát vào người anh để cảm nhận mùi hương quen thuộc ấy. – Hôm nay nhiều việc lắm sao mà anh về trễ vậy?

__ Ừ, hôm nay anh phải viết cái báo cáo cho phòng tài nguyên môi trường, mà muộn họ mới yêu cầu gửi, nên anh phải ở lại nông trường lấy số liệu từ kho để tổng hợp báo cáo, xong chạy qua phòng nộp... mệt quá vợ ơi... – Anh tựa đầu lên vai cô, khẽ thở dài mệt mỏi.

__ Vậy là anh còn chưa ăn cơm nữa hả? Vào bếp đi, em hâm lại đồ ăn cho anh, em vẫn để phần cho anh từ sớm.

__ Chỉ có vợ là nhất.

__ Không phải đâu, là mẹ từng nhắc em anh không thích ăn ngoài dù có bận cách mấy.

__ Ukm, thế mẹ nhất, vợ nhì.

__ Anh thật là dẻo miệng mà...- Hân cười cười nhìn anh.

__ Vợ ơi, mà em có công nhận cách anh nói em để một bộ đồ em mặc cạnh con bé là nó ngủ ngoan luôn không?

__ Đúng rồi anh, may mà cách này được nên em mới rời con bé để vận động tay chân chút cho bớt ê ẩm, nằm cứ cả tháng mệt mỏi ghê á.

__ Anh nói rồi, con bé có vẻ rất ghi nhớ mùi hương. Cứ không có em ở bên cạnh, ai cũng không bế được con bé.

__ Em công nhận rồi...- Cô xới chén cơm, lấy đồ ăn hâm nóng cho anh, ngồi xuống đối diện ngắm nhìn chồng như một liều thuốc an thần cho cả đêm. Cô nhớ có lần anh đi công chuyện dưới Sài Gòn 2 ngày, cô không cách nào ngủ được, lúc nào cũng nghĩ tới anh. Người ta ở với nhau lâu, yêu nhau lâu thì khi lấy nhau sẽ mau chán, nhưng có lẽ điều ấy không đúng với cô, mỗi ngày cô thấy mình càng yêu anh hơn.

...

Cuộc đời của ai cũng sẽ có được hạnh phúc, là hạnh phúc đến sớm hay muộn mà thôi. Hân cảm thấy mình may mắn khi hạnh phúc không bỏ quên cô lại phía sau, nó chỉ là tắc đường nên đến trễ hơn chút mà thôi. Hơn một lần cô thấy thanh xuân, tuổi trẻ của mình tuy có nhiều trở ngại, nhưng lại hạnh phúc hơn nhiều bạn bè cùng trang lứa khác. Những hạnh phúc bình dị của cô bây giờ chính là có thể bên cạnh anh mỗi ngày, chăm sóc cho anh, nhìn bé con của cô trưởng thành qua từng ngày. Và những lúc rảnh rỗi sẽ tự tay chăm sóc những chậu hoa mini ở cửa hàng cô mở.

Lặng lẽ phủ lại chăn cho anh và ngắm nhìn cô tiểu công chúa đang ngủ say. Hân thấy lòng mình thực sự bình yên. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ thành người phụ nữ tuổi 30, Hân thấy mình đã có được quá nhiều trước khi đi hết thanh xuân. Những năm tháng sóng gió nhất, những khó khăn đều đã đi qua. Nếu có một điều ước, cô ước mình có 2 lần thanh xuân để bù đắp cho người đàn ông bên cạnh, người đã dành cả thanh xuân cho cô, ở bên cô. Hạnh phúc là có thật, đó là những gì Hân nhận được khi ở bên Lộc.

Con người thường mất niềm tin vào hạnh phúc ở tương lai, bị suy sụp khi người khác làm tổn thương họ. Chỉ là, họ quên mất rằng còn hy vọng, còn mơ ước có được hạnh phúc, biết trân trọng những gì còn lại sau giông bão, hạnh phúc đang tắc đờng ở đâu đó rồi sẽ sớm tìm tới nơi họ. Hân mỉm cười hạnh phúc nhìn chồng. Anh cho cô niềm tin vào hạnh phúc, cùng cô trải qua thời điểm cô khó khăn nhất. “ Anh à, thanh xuân của em đã qua gần hết cùng với anh. Những năm tháng tới, em vẫn mong mình ở bên nhau hạnh phúc như lúc này. Điều em muốn chỉ có một. Dành trọn vẹn thanh xuân cho anh, để nó qua đi bên anh. Và những năm tháng về sau cũng sẽ bình yên bên anh như thế.”- Khẽ thì thầm bên cạnh anh, cô ôm người đàn ông của cuộc đời mình mà chìm vào giấc ngủ cùng nụ cười hạnh phúc.

17. Chương 17: Ngoại Truyện

(Ngoại truyện 1)

Hân đang tranh thủ giờ nghỉ trưa, lúc con gái còn chưa ngủ dậy để đi học để tưới mấy chậu hoa sen đá thì tiếng chuông gió lạnh canh vang lên. Cô đặt bình xịt nước xuống rồi quay ra chào khách. Đã lâu rồi mới lại có một vị khách ghé vào giờ nghỉ trưa như vậy:

— Anh muốn mua gì ạ?

— Cho hỏi chị có phải chị Hân không?

— Đúng rồi anh. – Hân ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt mình, cô có biết người này sao? Hân hỏi lại để xác nhận: Nhưng mà anh tìm tôi có việc gì vậy?

— Tôi là người quen của Lan. Chị còn nhớ cô ấy chứ?

— Lan... – Hân làm sao quên được cái tên ấy, người đã suýt chút nữa huỷ hoại toàn bộ cuộc đời cô, đẩy cô vào vực thẳm không lối thoát. Câu chuyện từ 15 năm trước, có làm cách nào cũng không thể xoá hẳn, nó như cái gai đâm vào tim cô mỗi khi nhớ tới, nhức nhối vô cùng.

— Cô ấy nhờ tôi chuyển cho chị bức thư này và nhờ tôi mua một chậu hoa hồng trắng từ chỗ chị.

— Thư? – Hân cầm lấy bức thư trong phong bao màu tím nhạt. Có cái gì đó khiến cô thấy run run. – Lan bây giờ ở đâu, tôi nghe nói cô ấy cùng ba đi nước ngoài phải không?

— Chị cứ đọc thư sẽ rõ thôi. – Người đàn ông trước mắt Hân khiến cô thấy một vẻ buồn man mác. – Còn chậu hoa hồng trắng thì sao chị...

Giao cho người đó chậu hoa hồng trắng còn mới chớm nụ. Hân đóng cửa hàng, đánh thức rồi đưa con gái tới lớp học thêm Anh văn. Xong xuôi hết cô mới ngồi lại bên vườn hoa trong nhà kính, đọc lá thư của Lan. Mỗi dòng chữ như một nhát dao cắt nhẹ lên trái tim cô. Từng giọt nước mắt rơi như muốn làm nhoè hết đi tất cả những gì Lan muốn nói. Tha thứ? Lan không hề xin cô tha thứ vì chuyện năm đó, những mỗi dòng thư tay của Lan đều khiến Hân thấy sự hối hận trong đó. Lan nói đúng, có lẽ đôi khi tình yêu luôn khiến người ta đánh mất lý trí. Có lẽ sự ích kỉ luôn là bản năng của con người, chính Hân cũng từng ích kỉ. Cô sợ mình tổn thương người khác, nhưng có lẽ từ thâm tâm chính là sợ bản thân bị tổn thương. Cô không sớm đón nhận tình yêu từ Lộc vì sợ mình sẽ tổn thương khi mất anh. Chỉ là cô may mắn hơn Lan khi có được sự yêu thương, che chở của anh. Lan không sai khi yêu Lộc, mà có lẽ cái sai lớn nhất chính là tự dày vò bản thân cho tới giây phút cuối cùng của cuộc đời, tự mình trói buộc mình trong tình yêu chỉ còn là đơn phương cho Lộc, đánh mất đi cơ hội có người đàn ông yêu thương, chăm sóc mình. Người ta vẫn nói tình đầu là đẹp nhất, nhưng có lẽ với Lan, nó chính là cơn ác mộng khiến cô ấy tự huỷ hoại bản thân. Hân nhớ

lại ánh mắt buồn của người đàn ông lúc trưa đã đưa thư cho cô. Có lẽ sẽ phải thêm một thời gian dài nữa để người đó quên đi sự mất mát vì sự ra đi của Lan. Nhưng cô hy vọng người đó có thể hạnh phúc sau này. Để những tổn thương của quá khứ sẽ mãi chỉ là chuyện của 3 người- cô, anh và cô ấy. Hân mong sẽ không có ai vì chuyện giữa ba người cô mà đánh rơi hạnh phúc bản thân. Bầu trời ngả bóng khiến trái tim Hân cũng rơi một nhịp. Gạt nước mắt, cô ngẩng nhìn bầu trời đỏ bóng, lòng cầu nguyện, mong cho sự tái sinh hạnh phúc hơn, may mắn hơn của Lan ở một ngày nào đó. Quá khứ đeo bám suốt từ ngày cô 18 đến nay, mười lăm năm dài, nay có thể thực sự ngủ yên để không âm thầm dày vò cô nữa. Buông tiếng thở dài sau cùng, Hân trở lại với vai trò của mình, người mẹ của một cô công chúa, người vợ của người đàn ông mà cô vô cùng yêu thương, trân trọng.

*

* *

(Ngoại truyện 2)

Buổi họp lớp đầu tiên mà cả Hân và Lộc tham gia sau hơn 10 năm tốt nghiệp cấp ba trôi qua trong vui vẻ. Chỉ là... ở một khoảng sau đó, có một người lặng lẽ nhả từng đợt khói thuốc, bên cạnh tách cafe nguội lạnh, lòng mang đầy tâm sự.

Cũng yêu, cũng thương, chỉ là quá thiếu tự tin để nói ra, quá yếu đuối không dám bảo vệ người con gái mình yêu. 10 năm, mọi thứ vẫn cứ như cũ trong lòng Hải Anh khi gặp lại Hân. Anh cũng yêu cô ấy, thậm chí còn trước cả Lộc. Hân khiến anh chẳng thể rời mắt bởi cô thông minh, sắc sảo, nhưng cũng rất yếu ớt, hay ốm bệnh. Anh luôn lặng lẽ bên cạnh cô, phía sau cô. Mà Hân thì không bao giờ chịu nhìn lại để thấy anh. Rồi thì Lộc bắt đầu theo đuổi cô, mà anh biết, người bạn này của mình cũng lag người mà cô thích từ lâu. Anh chấp nhận lùi về phía sau vì chẳng đủ can đảm để nói thích hay yêu cô. Sự nhút nhát trong tình yêu của cái tuổi 17 khiến anh vĩnh viễn mất đi người con gái tuyệt vời ấy. Mà thực ra anh đâu có tư cách để có được Hân. Còn nhớ chuyện năm đó xảy ra, anh chẳng dám một lần lên tiếng bảo vệ cô, những nỗi sợ vô hình khiến cho anh im lặng. Chứng kiến từ xa sự suy sụp của Hân, anh cũng chẳng đủ cam đảm chạy đến bên cô. “ Hải Anh à. Mà có phải đồ ngốc không, cơ ấy đã có gia đình hạnh phúc rồi, con gái cô ấy cũng đang dần lớn lên. Mà đã không có cơ hội nào có được cô ấy kể từ khi mà hèn nhát đứng phía xa nhìn cô ấy quần bách đối mặt với mọi khó khăn rồi. Tỉnh lại đi. Mà còn muốn gì nữa. Hãy để cô ấy hạnh phúc đi. Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc...”

Tàn thuốc thì nhau rơi xuống nền gạch men trắng. Họp lớp đó, vui đó, nhưng sau tất cả, có lẽ đêm nay sẽ thật dài với riêng Hải Anh thôi. Nụ cười của cô hôm nay, anh sẽ giữ trong tim cho riêng mình. Và từ ngày mai, có lẽ anh nên tập quên cô đi, để cho bản thân một cơ đường khác. Cô sẽ mãi là một phần kí ức đẹp trong lòng anh.

__THE END__

*From Angle:

Mình rất xin lỗi các bạn vì update truyện bị gián đoạn, cảm ơn các bạn vì đã theo dõi đến cuối cùng truyện của mình. Mong mọi người ủng hộ mình để mình có động lực update truyện mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-vi-anh-ma-qua-di>